

31994R3290

31.12.1994

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 349/105

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 3290/94
z dnia 22 grudnia 1994 r.

w sprawie dostosowań i przejściowych uzgodnień wymaganych w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając rozporządzenie (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota przyjęła szereg zasad regulujących wspólną politykę rolną;

w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej Wspólnota wynegocjowała różnorodne porozumienia handlowe (zwane dalej „porozumieniami GATT”); kilka z nich dotyczy rolnictwa, w szczególności Porozumienie w sprawie rolnictwa (zwane dalej „Porozumieniem”); uzgodnienia dotyczące wspierania wewnętrznego można wykonywać poprzez ustalanie cen i pomocy na odpowiednim poziomie i nie ma potrzeby ustanawiania przepisów szczególnych w tych sprawach; porozumienie ustanawia okres sześciu lat na rozszerzenie, z jednej strony, zakresu dostępu do rynku Wspólnoty dla artykułów rolnych z państw trzecich oraz, z drugiej strony, stopniowe zmniejszanie wsparcia, jakiego Wspólnota udziela na wywóz produktów rolnych; należy w związku z tym odpowiednio dostosować ustawodawstwo rolne w sprawie handlu z państwami trzecimi;

wobec zastąpienia wszystkich środków ograniczających przywóz opłatami celnymi (taryfikacja) oraz zakazu stosowania takich środków w przyszłości, porozumienie wymaga zniesienia zmiennej opłat przywozowych i innych środków oraz opłat przywozowych, przewidzianych obecnie w ramach organizacji rynków;

stawki celne stosowane wobec produktów rolnych mają zgodnie z Porozumieniem zostać określone we Wspólnej Taryfie Celnej; jednakże w stosunku do niektórych grup produktów, takich jak zboża, ryż, wino oraz owoce i warzywa, wprowadzenie uzupełniających lub innych mechanizmów handlowych, które nie przewidują pobierania stałych opłat celnych, wymaga dostosowania w przepisach podstawowych zasad dotyczących odstępstw; w dodatku środki ochrony rynku wspólnotowego przed przywozem suszonych winogron i przetworzonych wiśni mogą, w ramach Porozumienia o środkach ochronnych, być utrzymywane przez okres pięciu lat; ponadto, w celu uchronienia wspólnotowego rynku przed problemami zaopatrzeniowymi, należy zezwolić na zawieszanie stawek celnych na niektóre produkty cukrownicze;

w celu utrzymania minimalnego poziomu bezpieczeństwa przed niekorzystnymi skutkami oddziaływania taryfikacji na rynek, porozumienie zezwala na stosowanie dodatkowych opłat celnych pod ściśle określonymi warunkami, lecz tylko na produkty podlegające taryfikacji; odpowiednie przepisy powinny zostać dodane do danych rozporządzeń podstawowych;

Porozumienie przewiduje wprowadzenie serii kontyngentów taryfowych w ramach uzgodnień dotyczących aktualnego i minimalnego dostępu; warunki odnoszące się do tych kontyngentów zostały szczegółowo zapisane w porozumieniach; z uwagi na wielką liczbę kontyngentów oraz w celu zapewnienia, by były one jak najskuteczniej realizowane, należy obciążyć Komisję obowiązkiem ich uruchamiania oraz zarządzania nimi przy wykorzystaniu procedury działania komitetu zarządzającego;

zmiany przepisów wynikające z umowy ramowej w sprawie bananów zawartej z niektórymi państwami Ameryki Południowej w ramach Rundy Urugwajskiej powinny zostać włączone do rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów ⁽³⁾;

Porozumienie o środkach bezpieczeństwa określa wyraźnie zasady stosowania klauzul ochronnych jako klauzul włączonych

⁽¹⁾ Dz.U. L 148 z 28.6.1968, str. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. L 197 z 30.7.1994, str. 27).

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 14 grudnia 1994 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 47 z 25.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3518/93 (Dz.U. L 320 z 22.12.1993, str. 15).

do systemu organizacji rynków, klauzule takie powinny zostać uzupełnione przez odniesienie do obowiązków wynikających z umów międzynarodowych;

w swoich stosunkach handlowych z państwami trzecimi niepodlegających porozumieniom GATT, Wspólnota nie jest związana wynikającymi z nich ograniczeniami dotyczącymi dostępu do wspólnotowego rynku; w celu zapewnienia, tam gdzie jest to stosowne, możliwości przyjmowania wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do produktów z tych państw, Komisji należy przyznać wszelkie odpowiednie uprawnienia, które byłyby realizowane poprzez procedury komitetu zarządzającego;

na mocy Porozumienia, przyznawanie subsydiów wywozowych jest od tej chwili ograniczone do niektórych, określonych w porozumieniu grup produktów rolnych; dodatkowo podlega ono ograniczeniom pod względem ilości i wartości;

przestrzeganie limitów wartościowych można zapewnić podczas ustalania refundacji i poprzez monitorowanie płatności pod kątem zgodności z zasadami dotyczącymi EFOGR; monitorowanie można usprawnić poprzez obowiązkowe wcześniejsze ustalenie refundacji, przy dopuszczeniu możliwości, w przypadku zróżnicowanych refundacji, zmiany wskazanego miejsca przeznaczenia; w przypadku zmiany miejsca przeznaczenia stosowana byłaby refundacja mająca zastosowanie do faktycznego miejsca przeznaczenia, przy pułapie na poziomie kwoty mającej zastosowanie dla wcześniej ustalonego miejsca przeznaczenia;

monitorowanie przestrzegania ograniczeń w ujęciu ilościowym wymaga wprowadzenia niezawodnego i skutecznego systemu monitorowania; w tym celu, przyznawanie refundacji wywozowych należy uzależnić od posiadania pozwolenia na wywóz; refundacje należy przyznawać aż do wyczerpania dostępnych limitów w zależności od indywidualnej sytuacji każdego określonego produktu; odstępstwa od tej zasady można dopuszczać tylko w przypadku produktów przetworzonych, niewymienionych w załączniku II do Traktatu, których nie dotyczą ograniczenia wartościowe, oraz w przypadku operacji pomocy żywnościowej, które są wyłączone z wszelkich ograniczeń; należy opracować przepisy dotyczące odstępstw od ścisłego przestrzegania zasad zarządzania tam gdzie nie przewiduje się, że wywóz korzystający z refundacji przekroczy ustalone ograniczenia ilościowe; monitorowanie wywożonych ilości, które otrzymały refundacje w latach gospodarczych, które wymienia się w porozumieniu, może mieć miejsce w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane w ciągu każdego roku gospodarczego;

w większości systemów wspólnej organizacji rynku wyłączenie z możliwości korzystania z rozwiązań dotyczących uszlachetniania czynnego w państwie poddano wyłącznej kompetencji Rady;

w warunkach gospodarczych ukształtowanych Porozumieniem może okazać się konieczne szybkie reagowanie na problemy rynkowe wynikające ze stosowania wspomnianych rozwiązań; w tym zakresie powinny zostać przyznane Komisji kompetencje odnośnie do podejmowania pilnych środków działania, które są ograniczone w czasie, podejmowanie tych środków powinno być uwarunkowane stosowaniem procedury określonej w art. 3 decyzji Rady 87/373/EWG z dnia 13 lipca 1987 r. (1);

należy także zapewnić zgodność z Porozumieniem o handlowych aspektach praw własności intelektualnej; w tym celu należy zamieścić wymagane przepisy w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (2);

w świetle zmian do ustawodawstwa w sprawie rolnictwa, dokonanych niniejszym rozporządzeniem, wiele z rozporządzeń Rady wynikających z rozporządzeń podstawowych przestaje spełniać swoje zadania; do celów przejrzystości prawnej należy je uchylić; należy również uchylić niektóre przepisy, które utraciły aktualność, pomimo że nie są bezpośrednio związane z porozumieniami GATT; to samo dotyczy niektórych rozporządzeń Komisji, określanych jako akty „drugiej generacji”, które w większości można włączyć do wspomnianych rozporządzeń podstawowych;

jednakże nie jest możliwe zintegrowanie istniejących zasad ogólnych Rady dotyczących stosowania klauzuli ochronnej w rozporządzeniach podstawowych; z uwagi na znaczenie zmian, których wprowadzenie stało się niezbędne w tej dziedzinie po zawarciu Porozumień GATT, odnośnych przepisów nie można nadal utrzymywać w mocy; w związku z tym powinny one zostać uchylone, przy jednoczesnym dostarczeniu podstaw prawnych umożliwiających ich zastąpienie;

stosowanie Porozumienia w sprawie rolnictwa może być zagrożone, jeżeli wewnętrzne procedury, które mają być stosowane, będą się znacznie różnić między różnymi sektorami; dlatego też pożądana jest ujednolicenie tych procedur;

przyjęcie przez Radę ogólnych przepisów wykonawczych umożliwiło w przeszłości stworzenie odpowiednich ram dla bardziej szczegółowych zasad niezbędnych do zarządzania rynkami; realizacja wspomnianego Porozumienia w sprawie rolnictwa nie powinna spowodować zakwestionowania mechanizmów i procedur zarządzania wspólną polityką rolną;

(1) Dz.U. L 197 z 18.7.1987, str. 33.

(2) Dz.U. L 84 z 27.3.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1981/94 (Dz.U. L 197 z 30.7.1994, str. 42).

użyteczne będzie dokonanie na późniejszym etapie analizy zarówno funkcjonowania rozwiązań ustanowionych niniejszym rozporządzeniem, jak i doświadczeń zdobytych w zakresie środków podejmowanych przez państwa trzecie w odniesieniu do wprowadzenia w życie porozumień GATT; w tym celu po upływie pierwszych dwóch lat stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna przedstawić odpowiedni raport Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu;

przejście z rozwiązań dotychczasowych na rozwiązania wynikające z Porozumień GATT może stworzyć powody do powstania trudności dostosowawczych, które nie są przedmiotem niniejszego rozporządzenia; w celu poradzenia sobie z taką ewentualnością, należy zamieścić normę ogólną w celu umożliwienia Komisji przyjmowanie środków przejściowych, niezbędnych w niektórych okresach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa środki dostosowawcze oraz przejściowe wymagane w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych podczas wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Artykuł 2

Środki dostosowawcze określone w art. 1 są wymienione w załącznikach do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

1. W przypadku gdy środki przejściowe są niezbędne w ramach wspólnej polityki rolnej w celu ułatwienia przestawienia się z rozwiązań istniejących na rozwiązania wynikające z warunków porozumień wymienionych w art. 1, środki takie są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 38 rozporządzenia (EWG) nr 136/66 ⁽¹⁾, lub, tam gdzie jest to właściwe, w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych lub w rozporządzeniu (EWG) nr 3448/93 ⁽²⁾.

Przyjmując takie środki należy uwzględniać specyficzne cechy poszczególnych sektorów rolnych zwracając stosowną uwagę na zobowiązania wynikające z porozumień określonych w art. 1.

2. Środki określone w ust. 1 mogą być przyjmowane w terminie do 30 czerwca 1996 r. i nie mają zastosowania po tym terminie.

⁽¹⁾ Dz.U. 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁽²⁾ Dz.U. L 318 z 20.12.1993, str. 18.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wydłużyć ten termin.

Artykuł 4

1. W przypadku gdy z uwagi na szczególne okoliczności wywierające wpływ na produkt rolny można zapewnić zgodność z wymogami dotyczącymi wspierania wywozu w ramach porozumień określonych w art. 1 przy pomocy środków o mniejszych skutkach niż te, które przewidziano w stosownych przepisach, Komisja może zwolnić dany produkt ze stosowania przepisów o refundacjach wywozowych objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozporządzenia, Komisja może przyjmować wszelkie środki niezbędne do ochrony wspólnotowego rynku przed przywozem produktów rolnych z państw trzecich, wobec których Wspólnota nie ma żadnych zobowiązań z tytułu porozumień określonych w art. 1.

3. Środki przewidziane w ust. 1 i 2 są podejmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 3 ust. 1.

Artykuł 5

Komisja przedkłada Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu przed 30 czerwca 1997 r. sprawozdanie na temat funkcjonowania rozwiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz doświadczeń nabytych w wyniku działań podejmowanych przez państwa trzecie w celu realizacji porozumień zawartych w trakcie wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmie decyzję co do zmian wynikających z dokonań i wniosków przedstawionych w sprawozdaniu.

Artykuł 6

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1995 r.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 lipca 1995 r.

Jednakże:

a) artykuł 3 oraz art. 4 ust. 2 stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;

b) przepisy ustanowione w załącznikach, w sprawie należności celnych przywozowych i dodatkowych należności przywozowych mających zastosowanie do produktów wymienionych w załącznikach XII oraz XVI, w stosunku do których ma zastosowanie cena importowa, są stosowane w roku 1995 przez okres od dnia rozpoczęcia roku gospodarczego na dane produkty w roku 1995;

- c) przepisy w sprawie refundacji wywozowych stosuje się: — od 1 listopada 1995 r. w odniesieniu do załącznika V;
- od 1 września 1995 r. w odniesieniu do załączników II oraz XVI, d) przepisy ustanowione w załączniku XV stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;
- od 1 października 1995 r. w odniesieniu do załącznika IV, e) przepisy ustanowione w załączniku XVI pkt I.2. stosuje się od 1 stycznia 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

H. SEEHOFER

Przewodniczący

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

Załącznik I	ZBOŻA
Załącznik II	RYŻ
Załącznik III	SUSZ PASZOWY
Załącznik IV	CUKIER
Załącznik V	OLEJE I TŁUSZCZE
Załącznik VI	LEN I KONOPIE
Załącznik VII	PRZETWORY MLECZNE
Załącznik VIII	WOŁOWINA I CIEŁĘCINA
Załącznik IX	MIĘSO BARANIE I KOZIE
Załącznik X	WIEPRZOWINA
Załącznik XI	MIĘSO DROBIOWE
Załącznik XII	JAJA, OWOALBUMINA I LAKTALBUMINA
Załącznik XIII	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XIV	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XV	BANANY
Załącznik XVI	WINO
Załącznik XVII	TYTOŃ
Załącznik XVIII	CHMIEL
Załącznik XIX	ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE
Załącznik XX	NASIONA
Załącznik XXI	PRZEPISY RÓŻNE
Załącznik XXII	REGIONY PERYFERYJNE

ZAŁĄCZNIK I

ZBOŻA

I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz.U. L 181 z 1.7.1992, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1866/94 (Dz.U. L 197 z 30.7.1994, str. 1).

1. Skreśla się art. 3 ust. 2.

2. W art. 3 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Cena interwencyjna kukurydzy i ziarna sorgo ważna w maju pozostaje ważna w lipcu, sierpniu i wrześniu następnego roku gospodarczego.”

3. W art. 3 ust. 4 akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Cena interwencyjna podlega comiesięcznym podwyżkom w odniesieniu do całego lub części roku gospodarczego.”

4. W art. 5 skreśla się tiret pierwsze i ostatnie.

5. Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest dokonywany, lub jest dokonywany jedynie częściowo.

2. Termin ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, należność celna przywózowa na produkty objęte kodami CN ex 1001, inne niż meslin, 1002, 1003, ex 1005, inne niż mieszańcowy materiał siewny oraz ex 1007, inne niż mieszańcowy materiał siewny, jest równa cenie interwencyjnej ważnej w odniesieniu do takich produktów w chwili przywozu i podniesionej o 55 %, minus cif, cena importowa mająca zastosowanie do przedmiotowej dostawy. Opłata ta jednak nie może przekroczyć stawki celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej.

3. Do celów obliczania opłaty przywózowej, określonej w ust. 2:

a) dla produktów wymienionych w ust. 2 wyrażonych w jednej jakości standardowej, lub, gdzie sytuacja tego wymaga, w podziale na kilka klas (pszenica zwykła: klasy wysokiej, średniej, niskiej, pszenica durum; kukurydza; inne ziarna paszowe) ceny importowe cif rejestruje się na podstawie cen płaconych za te ilości na rynku światowym.

Reprezentatywna cena importowa cif ustalana jest regularnie;

b) każda przesyłka przy przywozie jest klasyfikowana zgodnie z jakością najbliższą spośród jakości standardowych, określonych w lit. a).

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Zasady szczegółowe określają:

- normy jakościowe, jakie należy stosować,
- notowania cenowe, jakie należy brać pod uwagę,
- sposób obliczania opłaty przywózowej dla każdej przesyłki sklasyfikowanej zgodnie z normami jakościowymi, określonymi w ust. 3 lit a),
- możliwość, gdzie sytuacja tego wymaga, w szczególnych przypadkach zapoznania się przez podmioty gospodarcze z wysokością stosowanych opłat przed nadejściem przedmiotowej dostawy.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Ilości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują negatywne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, jakie należy wziąć pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z reprezentatywnymi cenami produktu na rynku światowym lub rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23.

2. Kontyngenty mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),
- metoda przydzielania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosku (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (z zastosowaniem metody przywozów tradycyjnych lub nowych).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 ustalają otwieranie rocznych kontyngentów, w razie konieczności odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają metodę administrowania nimi oraz tam gdzie stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków odnoszących się do wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

W przypadku kontyngentu przywozowego do Hiszpanii na 2 000 000 ton kukurydzy i 300 000 ton sorgo oraz kontyngentu przywozowego do Portugalii na 500 000 ton kukurydzy, szczegółowe zasady obejmują również przepisy niezbędne do wykorzystania kontyngentów przywozowych i, gdy jest to właściwe, składowania przywożonych ilości w magazynach publicznych przez agencje interwencyjne zainteresowanych Państw Członkowskich oraz ich zbywania na rynkach tych Państw.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe do produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane do takich produktów wywiezionych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda przyjęta dla dokonywania rozdziału ilości kwalifikujących się do przyznania refundacji wywozowej jest:

- a) najlepiej dostosowana do charakteru produktu i do sytuacji danego rynku, pozwala na możliwie najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wspólnotowego wywozu, nie stwarzając jednak dyskryminacji między wielkimi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jak najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) taka, by zapobiegała dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty. Mogą być one różne w zależności od kraju przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu,
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert dla produktów, w odniesieniu do których w przeszłości przewidziano stosowanie takiej procedury.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, gdzie sytuacja tego wymaga, zostać skorygowane przez Komisję w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie przekracza refundacji stosowanej wobec miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności niniejszego ustępu mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Ustępy 4 i 5 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

7. Od stosowania przepisów ust. 4 i 5 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

8. Jeżeli nie postanowiono inaczej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 5 jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i, w miarę potrzeby, zmian tej ceny.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym, wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

W okresie pierwszych trzech miesięcy roku gospodarczego refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu słodu składowanego w końcu poprzedniego roku gospodarczego lub wytworzonego z jęczmienia składowanego w tym okresie jest równa tej, jaką zastosowano by w odniesieniu do przedmiotowych certyfikatów w okresie ostatniego miesiąca poprzedniego roku gospodarczego.

9. Na tyle, na ile konieczne jest uwzględnienie szczególnych cech procesu produkcji niektórych napojów alkoholowych otrzymywanych ze zbóż, kryteria przyznawania refundacji wywozowej określone w ust. 1 oraz procedura nadzoru mogą być dostosowywane do tej szczególnej sytuacji.

10. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nich okresy referencyjne i stosowanych do produktów, których to dotyczy. Z uwagi na zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, koniec okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownej dystrybucji ilości nierozdysponowanych i niewykorzystanych, w szczególności te dotyczące dostosowywania przewidzianego w ust. 9, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Załącznik B zostaje zmieniony zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 6 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i wywożonych w postaci towarów określonych w Załączniku, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku zbóż, Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, na wniosek Komisji, może zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

— w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d),

— oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i przeznaczonych do wyrobu towarów wymienionych w załączniku B.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na życzenie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o podjęciu niezbędnych środków; powiadamia o nich Radę i Państwa Członkowskie, utrzymują one ważność przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w terminie tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Jeżeli Rada nie odniesie się do odwołania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania stosuje się do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Nomenklatury Scalonej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów uchwalonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy notowania lub ceny światowe dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 osiągną poziom cen Wspólnoty, oraz gdy prawdopodobne jest, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 17

1. Jeżeli, z powodu zwiększenia się przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie przyjęcia niezbędnych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o takich środkach, które stosowane są natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w ciągu trzech dni roboczych od otrzymania tego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu".

6. W załączniku A dodaje się, co następuje:

Kod CN	Wyszczególnienie
2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305:
2306 90	— Pozostałe:
	— — Pozostałe:
2306 90 91	— — — Z zarodków kukurydzy.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2729/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 281 z 1.11.1975, str. 18).*

Terminy „opłata wyrównawcza” i „opłaty wyrównawcze” zastępuje się odpowiednio terminami „cło” i „cła”.

III. *Rozporządzenie Rady (WE) nr 3670/93 z dnia 22 grudnia 1993 r. (Dz.U. L 338 z 31.12.1993, str. 35).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK II

RYŻ

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. L 166 z 25.6.1976, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1869/94 (Dz.U. L 197 z 30.7.1994, str. 7).

1. W art. 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 określa się, co następuje:

- a) po konsultacji z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, centra skupu interwencyjnego określone w ust. 4;
- b) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż niełuskany i vice versa;
- c) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż całkowicie bielony i ryż półbielony, i vice versa; oraz
- d) koszty przetworzenia i wartość produktów ubocznych uwzględniane w celu zastosowania ust. 3.”

2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 10

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 14 i 15.

Pozwolenia na przywóz i wywóz obowiązują w całej Wspólnocie. Pozwolenia na przywóz i wywóz wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie nastąpił, lub nastąpił jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 11

1. Można ustalić dotację dla dostaw do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych w tym departamencie do konsumpcji produktów objętych kodem CN 1006 (z wyjątkiem kodu 1006 10 10), pochodzących z Państw Członkowskich i znajdujących się w jednej z sytuacji, określonej w art. 9 ust. 2 Traktatu.

Dotacja ta jest ustalana z uwzględnieniem wymogów podaży rynku Reunion, na podstawie różnicy między notowaniami cenowymi lub cenami odpowiednich produktów na rynku światowym a notowaniami cenowymi lub cenami tych produktów na rynku Wspólnoty, i w razie konieczności, ceną tych produktów dostarczonych do Reunion.

Dotacja jest przyznawana na wniosek zainteresowanej strony. Dotacja może zostać ustalona, w razie potrzeby, w drodze procedury przetargowej. Procedura taka prowadzona jest w odniesieniu do określonej kwoty dotacji.

Dotacja jest ustalana okresowo, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Jednakże w razie potrzeby Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z własnej inicjatywy, może okresowo zmieniać wysokość dotacji.

2. Zasady dotyczące finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się do dotacji przewidzianej w ust. 1.
3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 12

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.
2. Nie naruszając przepisów ust. 1, cło przywozowe na:
 - a) ryż łuskany objęty kodem CN 1006 20 jest równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do ryżu indica i japonica w dniu przywozu, powiększonej o:
 - 80 % w przypadku ryżu indica, i
 - 88 % w przypadku ryżu japonica,i pomniejszonej o cenę importową; oraz
 - b) ryż całkowicie bielony objęty kodem 1006 30, równowartość ceny interwencyjnej powiększonej o procent, który zostanie wyliczony później i pomniejszonej o cenę importową.

Jednakże cło to nie może przekraczać stawki celnej we Wspólnej Taryfie Celnej.

Procent określony w lit. b) jest obliczany przez dostosowanie odpowiedniego procentu określonego w lit. a) przez odniesienie do kursu wymiany, kosztów przetwórstwa i wartości produktów ubocznych, a następnie przez dodanie kwoty przeznaczonej na ochronę przemysłu.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1:
 - a) nie jest nakładane żadne cło na przywóz produktów objętych kodami CN 1006 10, 1006 20 lub 1006 40 00 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie;
 - b) cło nakładane na przywóz produktów objętych kodem CN 1006 30 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie, jest mnożone przez współczynnik 0,30.
4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Te szczegółowe zasady ustanawiają w szczególności kryteria różnicowania rodzajów przywożonego ryżu określonego w ust. 2, ustalają kwotę na cele ochrony branży i zawierają przepisy konieczne do ustalania i obliczania cen importowych oraz sprawdzania ich autentyczności.

Artykuł 13

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 12 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki te byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określane szczególnie na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywozowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej przesyłki.

Ceny importowe cif są weryfikowane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu tego produktu we Wspólnocie.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane dla takich produktów wywożonych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć dla podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, stwarzając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystania dostępnych zasobów, uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są jednakowe dla całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których przewidziano tę procedurę w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą być, o ile zajdzie taka potrzeba, dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu dla produktów określonych w art. 11 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane przynajmniej raz w miesiącu.

4. Podczas ustalania refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku Wspólnoty,
 - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku ryżu, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku;
- c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- e) ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

Podczas wyznaczania kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty, jako towarów przetworzonych na wywóz do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych krajów dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

5. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane zgodnie z następującymi kryteriami szczegółowymi:

- a) cenami, jakie te produkty uzyskują na różnych reprezentatywnych rynkach wywozowych Wspólnoty;
- b) najbardziej korzystnymi notowaniami cenowymi na różnych rynkach importujących państw trzecich; i
- c) kosztów sprzedaży i najbardziej korzystnych opłat transportowych z rynków Wspólnoty określonych w lit. a), do portów lub innych punktów dokonywania wywozu we Wspólnocie obsługujących te rynki, jak również koszty poniesione podczas wprowadzania towarów na rynek światowy.

6. Jeżeli refundacje są ustalane w drodze procedury przetargowej, taka procedura przetargu dotyczy kwoty refundacji.

7. Refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania udziela się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności przepisów zawartych w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. Ustępy 7 i 8 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w formie towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

10. Od stosowania ust. 7 i 8 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

11. Jeżeli nie postanowiono inaczej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 4, jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i w miarę potrzeby, zmian tej ceny, zależnie od stopnia przetworzenia i przy wykorzystaniu obowiązującego kursu wymiany.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

12. Refundacja może zostać podwyższona o kwotę wyrównawczą w odniesieniu do zapasów ryżu niełuskanego zebranego we Wspólnocie i do uzyskanego z niego ryżu łuskanego, pozostałego na koniec roku gospodarczego i stanowiącego część rocznego zbioru, które są wywożone bez dalszego przetwarzania w postaci ryżu całkowicie bielonego lub ryżu półbielonego między początkiem następnego roku gospodarczego i datą, która wciąż jeszcze pozostaje do ustalenia. Przed 1 lipca każdego roku Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala, w razie konieczności, wykaz produktów, do których mają zastosowanie przepisy zawarte w poprzednim akapicie.

Kwota wyrównawcza jest:

- w przypadku ryżu łuskanego, równa różnicy między ceną docelową obowiązującą dla ostatniego miesiąca roku gospodarczego i tą, jaka obowiązywała dla pierwszego miesiąca nowego roku gospodarczego,
- w przypadku ryżu niełuskanego, równa tej różnicy dostosowanej przy zastosowaniu kursu wymiany.

Kwota ta jednak jest zmniejszana o kwotę wszelkich już przyznanych płatności prolongowanych, zgodnie z art. 8.

Kwota wyrównawcza przyznawana jest jedynie wówczas, gdy zapasy osiągają poziom minimalny.

13. Refundacja dla produktów określonych w art. 1 lit. a) i b) jest wypłacana po udowodnieniu, że:

- produkty, w przypadku ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego, pochodzą ze Wspólnoty, z wyłączeniem sytuacji, do których stosuje się ust. 14,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 8 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 mogą zostać wydane dodatkowe przepisy.

14. Nie przyznaje się żadnej refundacji wywozowej dla ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego przywożonego z państw trzecich i powrotnie wywożonego do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu jest tym samym produktem, co produkt uprzednio przywieziony, i
- przy jego przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie w przypadku gdy są one niższe niż refundacja stosowana dla każdego produktu; jeżeli opłaty te są wyższe od stosowanej refundacji, stosuje się tę refundację.

15. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z porozumień zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nich określone i stosowanych w odniesieniu do danych produktów. Zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

16. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownego przydzielania nierozdysponowanych ilości przewidzianych do wywozu i ilości niewykorzystanych, w szczególności w odniesieniu do dostosowania określonego w ust. 11, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zgodnie z tą samą procedurą załącznik B zmienia się. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 7 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i ich wywozu w postaci towarów określonych w Załączniku są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku ryżu, Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie do produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli wyjątkowo nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostaje dotknięty lub zagrożony zakłóceniami przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmie powyższą decyzję w terminie tygodniowym od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od daty powiadomienia, odwołać się od decyzji Komisji do Rady. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może utrzymać, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmie działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia łącznie z definicjami wymienionymi w załączniku A, zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych w przywozie lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 17

1. W przypadku gdy notowania cen lub ceny na rynku światowym jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 lit. a) i b) osiągną poziom cen Wspólnoty, i gdy jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, zakłócając w ten sposób rynek Wspólnoty lub grożąc jego zakłóceniem, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Notowania cen lub ceny na rynku światowym uważa się za takie, które osiągnęły poziom cen Wspólnoty, jeżeli zbliżają się one do lub przekraczają cenę interwencyjną, powiększoną o:

- 80 % w przypadku ryżu indica, i
- 88 % w przypadku ryżu japonica.

3. Sytuacja określona w ust. 1 uznawana jest za taką, która prawdopodobnie utrzyma się lub pogorszy, jeżeli zachodzi brak równowagi między podażą a popytem, i jeżeli w świetle możliwej do przewidzenia produkcji i tendencji cen rynkowych jest prawdopodobne, że ten brak równowagi będzie się utrzymywać.

4. Rynek Wspólnoty uznawany jest za dotknięty lub zagrożony zakłóceniami w wyniku sytuacji, o której mowa w poprzednim ustępie, jeżeli międzynarodowe ceny handlowe są tak wysokie, że utrudniają przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 lub wywołują ich wywóz ze Wspólnoty, zagrażając przez to stabilności rynku lub bezpieczeństwu dostaw.

5. Jeżeli spełnione zostają warunki określone w niniejszym artykule, mogą zostać wprowadzone następujące środki:

- zastosowanie opłaty wywozowej; oprócz tego w odniesieniu do ustalonej ilości może zostać ustalona w drodze procedury przetargowej specjalna opłata wywozowa,
- ustalenie ograniczeń czasowych dla wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe zawieszenie wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe odrzucenie nierozpatrzonej wniosków o wydanie pozwoleń na wywóz.

Środki te są uchylane najpóźniej po stwierdzeniu, że przez okres trzech kolejnych tygodni warunków określony w ust. 2 nie jest spełniany.

6. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

- cen i dostępności ryżu na rynku Wspólnoty,
- cen i dostępności ryżu i produktów przetworzonych w sektorze ryżu na rynku światowym;

- b) cele wspólnej organizacji rynku w sektorze ryżu, które mają zapewnić równowagę zarówno podaży jak i popytu;
- c) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- d) gospodarczy aspekt wywozu.

7. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) mają zastosowanie czynniki wymienione w ust. 6. Oprócz tego bierze się pod uwagę następujące czynniki szczegółowe:

- a) ceny uzyskiwane za ryż łamany na różnych rynkach Wspólnoty;
- b) ilość ryżu łamanego niezbędną do wytworzenia danych produktów i, gdy sytuacja tego wymaga, wartość produktów ubocznych;
- c) możliwości i warunki sprzedaży danych produktów na rynku światowym.

8. Jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym i szczególnie potrzeby niektórych rynków, opłata wywozowa może zostać zróżnicowana.

9. Nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie stosowanej w dniu dokonywania wywozu. Jednakże jeżeli żąda tego wnioskodawca w chwili składania wniosku o wydanie pozwolenia, do wywozu dokonywanego w okresie ważności pozwolenia stosuje się opłatę obowiązującą w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia na wywóz.

10. Żadna opłata nie może być stosowana przy wywozie prowadzonym w ramach działań związanych z pomocą żywnościową realizowanych na podstawie art. 25 ust. 10.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Zgodnie z tą samą procedurą i dla każdego z produktów:

- podejmowana jest decyzja o wprowadzeniu środków wymienionych w ust. 5 i o zakończeniu stosowania środków wymienionych w tiret drugim i trzecim tego ustępu,
- opłata wywozowa ustalana jest okresowo.

Jeżeli jest to konieczne, Komisja może wprowadzić lub zmodyfikować opłatę wywozową.

12. W nagłych przypadkach Komisja może podejmować środki określone ust. 5 tiret trzecie i czwarte. Powiadamia o swojej decyzji Państwa Członkowskie i publikuje ją na tablicy ogłoszeń w swojej siedzibie głównej. Na mocy takiej decyzji środki są stosowane w odniesieniu do odpowiednich produktów od dnia określonego w tym celu, dzień ten przypada po dacie powiadomienia. Decyzja w sprawie środków określonych w ust. 5 tiret trzecie jest stosowana przez okres nieprzekraczający siedmiu dni.

Artykuł 18

1. Jeżeli we Wspólnocie na rynku jednego lub kilku produktów określonych w art. 1, w następstwie przywozu lub wywozu, wystąpią poważne zakłócenia mogące zagrozić celom określonym w art. 39 Traktatu, bądź zaistnieje ryzyko ich wystąpienia, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, aż do czasu ustąpienia zakłóceń lub ryzyka ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji określonej w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu."

II Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1423/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. L 166 z 25.6.1976, str. 20).

Skreśla się art. 3.

III. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1428/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. L 166 z 25.6.1976, str. 30).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1431/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. L 166 z 25.6.1976, str. 36).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1432/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. L 166 z 25.6.1976, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1433/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. L 166 z 25.6.1976, str. 42).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1263/78 z dnia 12 czerwca 1978 r. (Dz.U. 156 z 14.6.1978, str. 14).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK III

SUSZ PASZOWY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78 z dnia 22 maja 1978 r. (Dz.U. L 142 z 30.5.1978, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3496/93 (Dz.U. L 319 z 21.12.1993, str. 17.)

1. W tytule II przed art. 7 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.”

2. W art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, lub też zgodnie z jego przepisami, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o oddziaływaniu równoważnym do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnych skutkach.”

3. Artykuł 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Jeżeli, w wyniku wywozu lub przywozu, rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, jest dotknięty, lub jest w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które prawdopodobnie mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które mają zastosowanie natychmiastowe. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Środki, o których zadecydowała Komisja, każde z Państw Członkowskich może skierować do Rady w terminie trzech dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, działając większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić dany środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

ZAŁĄCZNIK IV

CUKIER

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. L 177 z 1.7.1981, str. 4), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 133/94 (Dz.U. L 22 z 27.1.1994, str. 7).

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty oraz wywóz któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), d), f), g) i h) podlegają obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu zastosowania przepisów art. 16 i 17.

Pozwolenia przywóz i na wywóz są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie został w tym okresie dokonywany, lub został dokonany jedynie częściowo.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 41:

- a) uregulowania przewidziane niniejszym artykułem mogą zostać rozszerzone tak, by obejmowały produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. e);
- b) okres ważności pozwoleń oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, które w szczególności mogą ustanawiać termin wydawania pozwoleń zostaną przyjęte.

Artykuł 14

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, w celu zapewnienia, by rynek wspólnotowy był odpowiednio zaopatrywany w produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit a) (cukier surowy do rafinacji objęty kodami CN 1701 11 10 i 1701 12 10) oraz w art. 1 ust. 1 lit. c) (melasy) w drodze przywozu z państw trzecich, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, zawieszać w całości lub w części stosowanie należności celnych przywozowych na te produkty i ustanawiać rozwiązania dotyczące realizacji każdej z takich decyzji o zawieszeniu.

Zawieszenie może być zastosowane na okres, gdy cena na światowym rynku plus cło przywozowe we Wspólnej Taryfie Celnej:

- w przypadku cukru surowego, przekracza cenę interwencyjną zastosowaną wobec tego produktu,
- w przypadku melas, przekracza poziom cenowy odpowiadający cenie melasy stosowanej jako podstawa w danym roku cukrowniczym, dla ustalania przychodów ze sprzedaży melasy, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 2.

Artykuł 15

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku Wspólnoty, które mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa opłata celna, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w ciągu trzech lat poprzedzających rok, w którym występują, albo mogą mieć wystąpić skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, wobec których stosowane są dodatkowe należności przywózowe na warunkach określonych art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 15a

Dla melas:

— cena rynku światowego określona w art. 14 ust. 2, oraz

— cena reprezentatywna, określona w art. 15 ust. 3,

ma zastosowanie do jakości standardowej.

Jakość standardowa może zostać określona zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

— metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),

— metoda rozdysponowywania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy użyciu metody równoczesnego analizowania wniosków),

— metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, przy jednoczesnej możliwości sięgania do metod, które mogły być stosowane w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w ciągu całego roku, określają zalecaną metodę przydzielania kontyngentów oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;

- b) uznawania dokumentu używanego do sprawdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I, na podstawie notowań cenowych lub cen na rynku światowym na produkty wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i c), oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między takimi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacja wywozowa przyznawana dla cukru surowego nie może przekroczyć refundacji wywozowej przyznawanej dla cukru białego.

2. Można ustanawiać przepisy dotyczące refundacji wywozowych w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. f), g) i h) wywożonych bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I.

Przy ustalaniu kwoty refundacji, w odniesieniu do każdego 100 kg suchej masy uwzględnia się w szczególności:

- a) refundacje mające zastosowanie do wywozu produktów objętych podpozycjami 1702 30 91 Nomenklatury Scalonej;
- b) refundacje stosowane do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d);
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

3. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1, wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I, nie mogą być wyższe niż te stosowane w odniesieniu do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.

4. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów zarządzania;
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

5. Refundacje są takie same na całym obszarze Wspólnoty. Mogą być różnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli zachodzi taka konieczność z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymogi niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Mogą być ustalone:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert w odniesieniu do produktów, dla których procedurę taką przewidziano w przeszłości.

Refundacje ustalone w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane przez Komisję w okresie interwencyjnym, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Oferty przetargowe złożone w odpowiedzi na zaproszenie nie są brane pod uwagę w przypadku gdy nie zostanie złożone zabezpieczenie. Z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, depozyt przepada w całości lub w części, jeżeli oferenci nie wypełniają, lub wypełniają tylko częściowo nałożone na nich zobowiązania.

Dodatkowo mają zastosowanie przepisy art. 17a-17c dotyczące produktów niedenaturowanych i wywożonych bez dalszego przetwarzania, wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d).

6. Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu, w charakterze towarów przetworzonych do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

7. Refundacje dla produktów wymienionych w ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po okazaniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu:

- a) dla przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku przyznana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. W odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93 mogą mieć zastosowanie ust. 7 i 8.

10. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 7 i 8 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

11. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to:

- że produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, i
- że w przypadku refundacji zróżnicowanej produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla ust. 6 lit. b). Jednakże od tej zasady można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

Warunki uzupełniające mogą być ustanawiane przy zachowaniu procedury przewidzianej w art. 41.

12. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 ust. 1 lit. a), o ile, w zależności od konkretnego przypadku, nie zostały one:

- a) uzyskane z buraków cukrowych lub z trzciny cukrowej zebranych na obszarze Wspólnoty;
- b) przywiezione do Wspólnoty zgodnie z art. 33;
- c) uzyskane z jednego z produktów przywiezionych na podstawie przepisu lit. b).

13. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 lit. c) i d), które nie pochodzą ze Wspólnoty, albo nie zostały uzyskane z cukru przywożonego do Wspólnoty zgodnie z przepisami ust. 12 lit. b) lub z produktów określonych w ust. 12 lit. c).

14. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane na przewidziane w nich okresy referencyjne i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów.

15. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia rozdziału nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Jednakże szczegółowe zasady stosowania ust. 6, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 17a

1. Niniejszy artykuł dotyczy ustalania refundacji dla produktów niedenaturowanych, wywożonych w stanie naturalnym, określonych w art. 1 ust. 1 lit. a).

2. W odniesieniu do okresowego ustalania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a):

- a) refundacje są ustalane co dwa tygodnie.

Jednakże ustalania tego można zaprzestać zgodnie z procedurą określoną w art. 41, jeżeli zostaje stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki cukru we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji;

- b) przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę sytuację na wspólnotowym i światowym rynku cukru, w szczególności następujące czynniki:
- cenę interwencyjną na cukier biały dla obszaru Wspólnoty posiadającego największą nadwyżkę lub cenę interwencyjną dla cukru surowego dla obszaru Wspólnoty uważanego za reprezentatywny dla wywozu tego rodzaju cukru,
 - koszty transportu cukru z obszarów określonych w tiret pierwszym do portów lub innych punktów wywozu ze Wspólnoty,
 - koszty handlowe oraz opłaty przeładunkowe, transportowe i za opakowanie poniesione przy sprzedaży cukru na rynku światowym,
 - notowania lub ceny odnotowane dla cukru na rynku światowym, i
 - ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

3. W przypadku gdy refundacja dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a) ustalana jest w oparciu o procedurę przetargową:

- a) celem przetargu jest określenie kwoty refundacji;
- b) właściwe władze Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert w oparciu o podstawy prawne obowiązujące we wszystkich Państwach Członkowskich. Stosowne przepisy ustanawiają warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie;
- c) zaproszenie do składania ofert zawiera ostateczny termin składania ofert. Maksymalna kwota refundacji dla danego przetargu jest ustalana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, w terminie trzech dni roboczych następujących po wygaśnięciu terminu i z uwzględnieniem otrzymanych ofert przetargowych. Przy obliczaniu kwoty maksymalnej uwzględniana jest sytuacja w zakresie podaży i cen we Wspólnocie, ceny i potencjalne możliwości zbytu na rynku światowym oraz koszty poniesione przy wywozie cukru.

Zgodnie z tą samą procedurą można również ustalić maksymalną wielkość;

- d) w przypadku gdy można dokonać wywozu z refundacją niższą niż ta, która wynikałaby z uwzględnienia różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym, oraz w przypadku gdy wywóz dotyczy konkretnego miejsca przeznaczenia, można wymagać od właściwych władz Państw Członkowskich specjalnego zaproszenia do składania ofert, którego warunki przewidują:
- możliwość składania ofert w każdym czasie do chwili zakończenia procedury przetargowej, oraz
 - maksymalną kwotę refundacji, obliczoną w świetle wymogów odnoszących się do określonego wywozu;
- e) jeżeli kwota refundacji podana w ofercie:
- przekracza ustalone maksimum, właściwe władze Państw Członkowskich mogą odrzucić taką ofertę,
 - nie przekracza maksimum, władze takie ustalają refundację w kwocie równej refundacji podanej w danej ofercie.

4. Refundacje dla cukru surowego:

- a) ustala się w odniesieniu do jakości standardowej określonej w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68;
- b) są ustalane okresowo zgodnie z ust. 2 lit. a):
- nie mogą przekraczać 92 % refundacji dla cukru białego w tym samym okresie. Jednakże ograniczenie to nie ma zastosowania do refundacji ustalanych dla cukru krystalicznego,
 - w odniesieniu do każdej przedmiotowej operacji wywozu są one przemnażane przez współczynnik przeliczeniowy, który otrzymuje się przez podzielenie wydajności wywiezionego cukru surowego, obliczonej zgodnie z przepisami art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68, przez 92;
- c) maksymalna kwota, ustalona zgodnie z ust. 3 lit. c) w ramach procedury przetargowej, nie może przekraczać 92 % maksymalnej kwoty ustalonej w tym samym czasie dla cukru białego przy zastosowaniu przepisów niniejszego ustępu.

Artykuł 17b

1. Refundację dla produktów niedenaturowanych wywozonych w stanie naturalnym wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) ustala się co miesiąc, uwzględniając:

- a) cenę melas wykorzystywaną dla ustalenia przychodów ze sprzedaż melasy dla danego roku cukrowego na podstawie art. 4 ust. 2;
- b) ceny i potencjalne rynki zbytu melas we Wspólnocie;
- c) notowań cenowych lub cen odnotowanych dla melas na rynku światowym; oraz
- d) ekonomicznego aspektu proponowanego wywozu.

Jednakże można zaprzestać takiego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki melas we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. W szczególnych okolicznościach kwota refundacji może zostać ustalona poprzez przetarg na określone ilości i w odniesieniu do określonych obszarów Wspólnoty. Celem takiego przetargu jest ustalenie wysokości kwoty refundacji.

Właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert na podstawie upoważnienia określającego warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu do przetargu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 17c

1. Podstawowa kwota refundacji ustalana jest w każdym miesiącu dla wywozonych w stanie naturalnym niedenaturowanych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Można jednak zaprzestać takiego okresowego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostaje zawieszono okresowe ustalanie refundacji dla cukru białego niepoddanego dalszemu przetworzeniu. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. Podstawowa kwota refundacji dla produktów określonych w ust. 1, z wyjątkiem sorbozy, jest równa jednej setnej kwoty otrzymanej przy uwzględnieniu:

- a) różnicy między ceną interwencyjną dla cukru białego dla obszaru Wspólnoty o najwyższej nadwyżce w miesiącu, dla którego ustalana jest kwota podstawowa, a notowaniami lub cenami na cukier biały zarejestrowanych na rynku światowym;
- b) konieczności ustanowienia równowagi między:
 - wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych w produkcji przetworzonych towarów na wywóz do państw trzecich, oraz
 - wykorzystywaniem produktów z państw trzecich dopuszczonych na podstawie ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego.

3. W przypadku sorbozy kwota podstawowa refundacji jest równa kwocie podstawowej refundacji pomniejszonej o jedną setną refundacji produkcyjnej obowiązującej na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1010/86 dla produktów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia.

4. Stosowanie podstawowej kwoty refundacji może zostać ograniczone do określonych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym dla prawidłowego działania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, może zakazać całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja, o której mowa w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają zawiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od jego doręczenia.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodniowym od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do cel;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy cena cukru na światowym rynku przekracza cenę interwencyjną, mogą zostać wprowadzone przepisy o zastosowaniu opłaty wywozowej w odniesieniu do danego cukru. Opłata ta musi być zastosowana, jeżeli cena cif cukru białego lub cukru surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą sumie 10 % ceny interwencyjnej i opłaty za składowanie stosowanej w danym roku gospodarczym.

Opłata wywozowa może być ustalona w drodze przetargu. Z wyjątkiem przypadków stosowania przetargu nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie obowiązującej w dniu dokonywania wywozu.

2. W przypadku gdy cena cif cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą 10 % ceny interwencyjnej i opłatę za składowanie stosowaną w danym roku gospodarczym, Rada może podjąć decyzję, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydiów przywozowych dla danego produktu.

W przypadku stwierdzenia, że:

- a) dostawy do Wspólnoty; lub
- b) dostawy do jednego z głównych regionów konsumpcji we Wspólnocie;

nie mogą zostać zapewnione z zasobów wspólnotowych, Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmuje decyzję o przyznawaniu subsydiów przywozowych i określa warunki ich przyznawania. Warunki te dotyczą w szczególności ilości cukru białego objętych subsydiami, okresu stosowania subsydiów i, w przypadku gdy jest to właściwe, regionów dokonujących przywozu.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41 podejmowane są decyzje dotyczące:

- a) cen cif określonych w ust. 1 i 2;
- b) innych uzgodnień dotyczących stosowania niniejszego artykułu.

W przypadku produktów, określonych w art. 1 ust. 1 lit. b)-d) i f)-h), można przyjmować przepisy podobne do zamieszczonych w ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

4. Kwoty wynikające ze stosowania niniejszego artykułu są ustalane przez Komisję. Jednakże opłaty wywozowe określone w drodze przetargu są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 21

1. Jeżeli, z powodu przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych następujących po dacie doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzje Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Artykuł 26 otrzymuje brzmienie:

a) Ostatnie zdanie w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuły 8, 9, 17 i 20 nie mają zastosowania do tego cukru, a art. 9, 17 i 20 do tej izoglukozy i do tego syropu inulinowego”.

b) W ust. 2 odniesienie do „art. 18” zastępuje się odniesieniem do „art. 20”.

3. W art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do przywozu cukru preferencyjnego nie stosuje się żadnego cła przywozowego.”

b) W ust. 2 wyrażenie „określone w art. 21 ust. 2” zastępuje się wyrażeniem „określone w art. 19 ust. 2”.

II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 431/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. (Dz.U. L 89 z 10.4.1968, str. 3).

Skreśla się art. 2.

III. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 766/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. L 143 z 25.6.1968, str. 6), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1489/76 (Dz.U. L 167 z 26.6.1976, str. 13).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 770/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. L 143 z 25.6.1968, str. 16).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 226/72 z dnia 31 stycznia 1972 r. (Dz.U. L 28 z 1.2.1972, str. 3).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 608/72 z dnia 23 marca 1972 r. (Dz.U. L 75 z 28.3.1972, str. 5).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK V

OLEJE I TŁUSZCZE

- I. Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. (Dz. U nr 172 z 30.9.1966, str. 3025, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3179/93 (Dz.U. L 285 z 20.11.1993, str. 9.).

1. Tytuł I otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ I

Handel

Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lub produktów objętych kodami CN 0709 90 39, 0711 20 90, 2306 90 19, 1522 00 31, 1522 00 39, podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Wywóz ze Wspólnoty oliwy z oliwek odbywa się pod warunkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Wywóz ze Wspólnoty innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może zostać objęty obowiązkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia wydaje Państwo Członkowskie każdemu wnioskodawcy bez względu na położenie jego siedziby we Wspólnocie oraz bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w związku ze stosowaniem przepisów art. 3.

Pozwolenia na wywóz i na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia takie są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie przepada w części lub całości, jeżeli w ciągu tego okresu wywóz lub przywóz nie mają miejsca lub mają miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 38.

Artykuł 2a

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 2b

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynków we Wspólnocie wynikających z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega obowiązkowi wniesienia dodatkowej należności przywózowej, jeśli zostały spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, aby taki przywóz zakłócił rynek wspólnotowy, lub jeśli skutki tego byłyby niewspółmierne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa równe są cenom zgłoszonym przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, określa się w szczególności w oparciu o wspólnotowy przywóz w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe brane pod uwagę przy nakładaniu dodatkowych opłat celnych są ustalane na podstawie cen importowych cif dla danej przesyłki.

Ceny importowe cif są w tym celu poddawane weryfikacji na podstawie reprezentatywnych cen danego produktu na rynkach światowych, lub na wspólnotowym rynku przywozowym danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Te szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które stosuje się dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) pozostałe kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

Artykuł 3

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku pochodzących ze zbiorów we Wspólnocie na podstawie notowań lub cen tych produktów na rynku światowym, oraz w ramach limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Dla dokonywania rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione przy zastosowaniu refundacji wywozowych, ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu oraz sytuacji na danym rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych środków z uwzględnieniem efektywności oraz struktury przywozu Wspólnoty, nie powodując jednakże dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest najmniej uciążliwa administracyjnie dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków. W przypadku oliwy z oliwek refundacje można ustalać także na różnych poziomach odpowiednio do ich jakości i sposobu przygotowania do sprzedaży, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Szczególnie dla oliwy z oliwek refundacje mogą być ustalone:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert jeśli jest to uzasadnione sytuacją rynkową. Dla oliwy z oliwek przetarg może ograniczać się do niektórych miejsc przeznaczenia, określonej ilości, jakości oraz sposobu przygotowania do sprzedaży.

Z wyjątkiem przypadków gdy kwota refundacji zostaje ustalona w ogłoszeniu o przetargu, kwota ta jest ustalana co najmniej raz w miesiącu. Jeżeli jest to konieczne, refundacje w okresie interwencyjnym mogą być dostosowywane przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla oliwy z oliwek ustala się przy uwzględnieniu:

- a) istniejącej sytuacji oraz prawdopodobnych trendów:
 - na rynku wspólnotowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek oraz jej dostaw;
 - na rynku światowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek;
- b) limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Jednakże w przypadku gdy sytuacja na rynku światowym nie pozwala na określenie najbardziej korzystnych cen oliwy z oliwek, można wziąć pod uwagę cenę na tym rynku głównych konkurujących z oliwą olejów roślinnych oraz odnotowaną różnicę między tą ceną a ceną oliwy z oliwek w reprezentatywnym okresie.

Kwota refundacji nie może przekraczać różnicy między ceną oliwy z oliwek we Wspólnocie oraz na rynku światowym dostosowanej, jeżeli jest to właściwe, tak by uwzględnić koszty wywozu produktu na tamten rynek.

5. Refundacje dla rzepiku i rzepaku ustala się w świetle:
- uzyskiwanych cen we Wspólnocie na różnych rynkach reprezentatywnych dla przetwarzania i wywozu oraz poziomu cen rynkowych we Wspólnocie na materiał siewny rzepiku i rzepaku, jak również prawdopodobne kierunki zmian tych cen;
 - sytuacji we Wspólnocie w zakresie dostaw omawianych produktów w stosunku do popytu;
 - najbardziej korzystne kursy cenowe odnotowane na różnych rynkach państw trzecich przywozu;
 - koszty wysyłki na rynku światowym;
 - gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
 - ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.
6. Refundację przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.
7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku jest refundacją mającą zastosowanie w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej jest to refundacja mająca zastosowanie w tym samym dniu:
- w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, gdzie stosowne;
 - w odniesieniu do rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.
- W celu zapobiegania nadużywaniu elastyczności rozwiązań przewidzianych w niniejszym ustępie można przyjąć odpowiednie środki.
8. W przypadku oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku można odstąpić od przepisów ust. 6 i 7, o ile w odniesieniu do tych produktów refundacje wypłaca się w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.
9. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydanych na okresy referencyjne przewidziane w powołanym artykule i mające zastosowanie w odniesieniu do danych produktów. Biorąc pod uwagę zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresów referencyjnych nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.
10. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przeznaczonych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.

Artykuł 3a

- Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.
- O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazane jest:
 - nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych,
 - stosowanie jakiegokolwiek ograniczenia ilościowego lub środka o skutku równoważnym.

Artykuł 3b

- Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów określonych w art. 1 rynek wspólnotowy zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na prośbę Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o koniecznych środkach; po powiadomieniu Państwa Członkowskiego o przyjętych środkach są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych od jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Docelową cenę produkcyjną, cenę interwencyjną oraz reprezentatywną cenę rynkową na oliwę z oliwek ustala się każdego roku dla Wspólnoty.

Jednakże w przypadku gdy w trakcie roku gospodarczego czynniki stanowiące podstawę określania reprezentatywnej ceny rynkowej oliwy z oliwek podlegają zmianom, które można uznać za istotne na podstawie kryteriów ustalonych w ramach procedury ustanowionej w art. 38, podejmuje się decyzję w ramach wymienionej procedury w celu dostosowania reprezentatywnej ceny rynkowej w czasie roku gospodarczego.

W takim przypadku poziom pomocy żywnościowej określonej w art. 11 ust. 5 i 6 można dostosować w ramach tej samej procedury.”

3. Artykuły 9, 14, 15, 16, 17, 18 i 19 skreśla się.

4. Artykuł 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. W przypadku wywozu oliwy z oliwek do państw trzecich oraz cen światowych wyższych niż cena wspólnotowa można zastosować opłatę wyrównawczą w celu pokrycia różnicy.

2. W przypadku oliwy z oliwek, która nie została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif za oliwę z oliwek pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową ustaloną stosownie do art. 4 i 6. Cenę cif wyznacza się na podstawie najkorzystniejszych warunków zakupu na rynku światowym, przy dostosowaniu cen w świetle wszelkich różnic związanych z nazewnictwem i jakością danych produktów.

W przypadku oliwy z oliwek, która została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif określonej w ust. 1 pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową, przy czym kwota różnicy jest ważona, gdzie stosowne, wagą 111 reprezentującą ilość oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia konieczną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z oliwek lub wagą 149 reprezentującą ilość surowej oliwy z wytlóków z oliwek niezbędną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z wytlóków oliwek.

3. Opłata wywozowa ustalana jest przez Komisję.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

5. Artykuł 20a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20a

1. Oliwa z oliwek do wytwarzania konserwowanych ryb objętych kodem CN 1604, z wyjątkiem podpozycji 1604 30, konserwowanych skorupiaków i mięczaków objętych kodami CN 1605 oraz konserwowanych warzyw objętych kodami 2001, 2001, 2003, 2004 i 2005 korzysta z systemu refundacji produkcyjnych.

2. Kwota refundacji ustalana jest na podstawie różnicy między cenami uzyskiwanymi na rynku światowym i na rynku wspólnotowym. W tym celu bierze się pod uwagę:

- opłaty przywózowe mające zastosowanie do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym,
- czynniki uwzględniane przy ustalaniu refundacji wywozowych obowiązujących w stosunku do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym.

Jednakże w przypadku gdy oliwa z oliwek stosowana do produkcji konserw została wyprodukowana we Wspólnocie, refundacja równa jest kwocie określonej w poprzednim ustępie, powiększonej o kwotę równą pomocy żywnościowej, obowiązującej w dniu zastosowania refundacji.

3. Refundacja uprzednio ustalona zostaje utrzymana w przypadku gdy różnica między refundacją wymienioną i nową refundacją nie przekracza kwoty, która zostanie ustalona.

4. W przypadku znaczącej zmiany wysokości reprezentatywnej ceny rynkowej na początku okresu ważności refundacji, w czasie ustalania refundacji można również wziąć pod uwagę różnicę między nową i dotychczasową reprezentatywną ceną rynkową.

5. Uprawnienie do refundacji uzyskuje się w momencie wykorzystania oliwy do wytwarzania konserw. Państwo Członkowskie zapewnia, przy pomocy uzgodnień w zakresie nadzoru, że refundacja przyznawana jest wyłącznie w odniesieniu do oliwy z oliwek wykorzystywanej do produkcji konserw określonych w ust. 1.

6. Refundacja produkcyjna ustalana jest przez Komisję co dwa miesiące.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady dotyczące uzgodnień w zakresie nadzoru, określone w ust. 5, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38."

6. Artykuły 20b i 28 skreśla się.

II. *Rozporządzenie (EWG) nr 142/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. L 125 z 26.6.1967, str.2461), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. L 264 z 23.11.1972, str. 1)*

Rozporządzenie (EWG) nr 143/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. L 125 z 26.6.1967, str. 2463), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2077/71 (Dz.U. L 220 z 30.9.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 19/69 z dnia 20 grudnia 1968 r. (Dz.U. L 3 z 7.1.1969, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. L 264 z 23.11.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 2596/69 z dnia 18 grudnia 1969 r. (Dz.U. L 324 z 27.12.1969, str.12)

Rozporządzenie (EWG) nr 1076/71 z dnia 25 maja 1971 r. (Dz.U. L 116 z 28.5.1971, str. 2)

Rozporządzenie (EWG) nr 443/72 z dnia 29 lutego 1972 r. (Dz.U. L 54 z 3.3.1972, str. 3), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2560/77 (Dz.U. L 303 z 28.11.1977, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 1569 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. L 167 z 25.7.1972, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2206/90 (Dz.U. L 201 z 31.1.1990, str. 11)

Rozporządzenie (EWG) nr 2751/78 z dnia 23 listopada 1978 r. (Dz.U. L 331 z 28.11.1978, str. 5)

Rozporządzenie (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. (Dz.U. L 78 z 30.3.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2903/89 (Dz.U. L 280 z 29.9.1989, str. 3)

Rozporządzenie (EWG) nr 1594/83 z dnia 14 czerwca 1983 r. (Dz.U. L 163 z 22.6.1983, str. 44), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) 1321/90 (Dz.U. L 132 z 23.5.1990, str. 15)

Rozporządzenie (EWG) nr 1491/85 z dnia 23 maja 1985 r. (Dz.U. L 151 z 10.6.1985, str. 15), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1724/91 (Dz.U. L 162 z 26.6.1991, str. 35),

Rozporządzenie (EWG) nr 2194/85 z dnia 25 lipca 1985 r. (Dz.U. L 204 z 2.8.1985, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1725/91 (Dz.U. L 162 z 26.6.1991, str. 37),

Rozporządzenie (EWG) nr 1650/86 z dnia 26 maja 1986 r. (Dz.U. L 145 z 30.5.1986, str. 8)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VI

LEN I KONOPIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 r. (Dz.U. L 146 z 4.7.1970, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1557/93 (Dz.U. L 154 z 25.6.1993, str. 26).*

Artykuły 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi jest zabronione:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych,
- stosowanie jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 8

1. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla przepisów bardziej ograniczających przyjętych przez Państwa Członkowskie.

2. Surowe konopie prawdziwe objęte kodem CN 5302 10 00 i pochodzące z państw trzecich mogą stanowić przedmiot przywozu jedynie wówczas, gdy produkt spełnia warunki ustanowione w art. 4 ust. 1 i gdy przedstawiony zostaje dowód na to, że ich zawartość tetrahydrokanabinolu nie jest wyższa niż określona w art. 4 ust. 4

3. Przywożone mogą być tylko materiał siewny i odmiany konopi objęte kodem CN 1207 99 10 pochodzące z państw trzecich, które dają gwarancje przewidziane w art. 4 ust. 1, i które zostaną włączone do wykazu, jaki ma zostać sporządzony. Wykaz ten zostanie sporządzony zgodnie z warunkami, które zostaną ustanowione zgodnie z art. 4. ust. 4.

4. Przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w ust. 2 i 3 podlega kontroli w celu ustalenia, czy spełnione zostały warunki niniejszego artykułu.

W przypadku gdy warunki te zostały spełnione, Państwo Członkowskie dokonujące przywozu wydaje świadectwo potwierdzające taką zgodność.

5. Do przywozu nasion konopi objętych kodem CN 1207 99 91 uprawnione są wyłącznie następujące podmioty:

- organizacje i instytuty naukowe,
- osoby fizyczne lub prawne mogące udowodnić odpowiedni poziom swojej działalności w danym sektorze.

6. Wszelki przywóz, dokonywany przez osoby określone w ust. 5 tiret drugie, nasion określonych w tym ustępie, podlega systemowi kontroli stosowanych do chwili wykorzystania nasion do celów innych niż siew.

7. Państwa Członkowskie powiadają Komisję o przepisach przyjętych przez siebie dla zapewnienia kontroli przewidzianych w ust. 6 przed ich zastosowaniem. Jeżeli przepisy te nie umożliwiają skutecznego przeprowadzania takiej kontroli, decyzja co do zmian jakich powinno w nich dokonać zainteresowane Państwo Członkowskie, jest podejmowana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

Artykuł 8a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z krajami można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady wykonywania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/82 z dnia 18 maja 1982 r. (Dz.U. L 162 z 12.6.1982, str. 27), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr L 2058/84 (Dz.U. L 191 z 19.7.1984, str. 5).*

Skreśla się art. 2.

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2059/84 z dnia 16 lipca 1984 r. (Dz.U. L 191 z 19.7.1984, str. 6)*

Skreśla się art. 2-4.

- IV. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1054/72 z dnia 19 maja 1972 r. (Dz.U. L 120 z 25.5.1972, str. 1)*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK VII

PRZETWORY MLECZNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. L 148 z 27.6.1968, str. 13), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2807/94 (Dz.U. L 298 z 19.11.1994, str. 1).*

1. Artykuł 4 skreśla się.
2. Tytuł III otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ III

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty jakiegokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Wywóz ze Wspólnoty tych produktów może mieć miejsce za okazaniem pozwolenia na wywóz.

2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 16 i 17.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie ma miejsca lub ma miejsce tylko częściowo.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30, przyjmuje się:

- a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na wywóz;
- b) okres ważności pozwolenia; oraz
- c) inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wyniknąć z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 powinien być uwarunkowany zaplaceniem dodatkowej należności przywozowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe cła przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone dla nałożenia dodatkowego cła przywozowego są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi rynkowej, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują otwieranie rocznych kontyngentów, jeżeli jest to konieczne odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają administracyjne metody ich przyznawania oraz tam gdzie jest to stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu bez dalszego przetwarzania produktów wymienionych w art. 1 lub wywozu w postaci towarów wymienionych w Załączniku, jeśli są to produkty wymienione w art. 1 lit. a)-e) i g), na podstawie cen tych produktów na rynku światowym oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w Załączniku nie mogą być wyższe niż te, jakie stosuje się dla tych produktów wywożonych bez ich dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć do dokonywania rozdziału ilości, które mogą być wywiezione z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy wzięciu pod uwagę efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli jest to niezbędne z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30. Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których ta procedura była ustalona w przeszłości.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznawane są refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na cztery tygodnie. Kwota refundacji może jednak pozostawać na tym samym poziomie przez więcej niż cztery tygodnie i może, jeżeli jest to konieczne, być przez Komisję dostosowywana w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy. Jednakże w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, refundacja może być ustalana według innego terminarza zgodnie z procedurą określona w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

4. Przy ustalaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez ich dalszego przetwarzania należy brać pod uwagę:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - ceny i podaży mleka i przetworów mlecznych na rynku Wspólnoty,
 - ceny mleka i przetworów mlecznych na rynku światowym;
- b) najbardziej korzystne koszty wprowadzania do obrotu i koszty transportu z rynków Wspólnoty do portów Wspólnoty lub innych miejsc wywozu wraz z kosztami wysyłki do miejsc przeznaczenia; popyt istniejący na rynku Wspólnoty;
- c) cele wspólnej organizacji rynków mleka i przetworów mlecznych, którymi są zapewnienie zrównoważonej sytuacji oraz naturalne kształtowanie się cen i handlu na tych rynkach;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- e) istotne znaczenie unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

W szczególności należy brać pod uwagę potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolniczych do wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

5. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych jako takie:

- a) ceny we Wspólnocie, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu aktualnie dominujących cen, które okazują się najkorzystniejsze w odniesieniu do wywozu;
- b) ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu w szczególności:
 - a) cen na rynkach państw trzecich;
 - b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państw trzecich;
 - c) ceny producenta odnotowane w wywożących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa;
 - d) ceny ofertowe franco granica.

6. Refundacje są przyznawane dla produktów określonych w ust. 1, tylko na wniosek i za okazaniem odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych jako takie jest równa stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanych, stosowanej tego samego dnia dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub w przypadku gdy jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W przypadku takim stosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ustępy 6 i 7 mogą być stosowane w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 11,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja jest równa wartości opłat pobranych przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od refundacji mającej zastosowanie; refundacja jest równa refundacji mającej zastosowanie, jeżeli opłaty pobrane przy przywozie są wyższe od tej refundacji.

12. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przepisy ust. 10 i 11 stosuje się tylko do towarów objętych następującymi kodami CN:

- 1806 90 60 do 1806 90 90 (niektóre produkty zawierające kakao),
- 1901 (niektóre mączne przetwory spożywcze itp.),
- 2106 90 99 (niektóre przetwory spożywcze gdzie indziej niewymienione),

o wysokiej zawartości przetworu mlecznego.

13. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie przewidzianych w nim świadectw wywozowych wystawianych na okresy referencyjne i mających zastosowanie do danych produktów. W odniesieniu do zobowiązań wynikających z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

14. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym rozwiązania dla redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach, na wniosek Komisji, zabronić całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule lub towarów wymienionych w Załączniku.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeśli sytuacja określona w ust. 1 powstaje w sposób wyjątkowo nagły i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub jest prawdopodobne, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; powiadamia ona o nich Radę i Państwa Członkowskie, a środki te, ważne nie dłużej niż sześć miesięcy, stosowane są niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie tygodnia od daty powiadomienia o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek. Jeżeli Rada nie podejmuje działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 cena franco granica wyraźnie przekracza poziom cen Wspólnoty, i jeżeli jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywała zakłócając lub zagrażając zakłóceniami na rynku Wspólnoty, mogą zostać przyjęte środki przewidziane w ust. 5.

2. W rozumieniu ust. 1 istotne przekroczenie ma miejsce wówczas, gdy cena franco granica jest wyższa od ceny interwencyjnej ustalonej dla przedmiotowych produktów, podwyższonej o 15 %, lub w odniesieniu do produktów, dla których nie ma ceny interwencyjnej od ceny będącej pochodną ceny interwencyjnej, która jest ustalana zgodnie z procedurą określoną w art. 30, przy uwzględnieniu charakteru i składu przedmiotowego produktu.

3. Sytuacja, w której cena franco granica wyraźnie przewyższa poziom cen prawdopodobnie utrzyma się w przypadku braku równowagi między podażą i popytem i kiedy prawdopodobne jest utrzymywanie się tego braku równowagi w świetle trendów w produkcji oraz cen rynkowych.

4. Rynek Wspólnoty jest zakłócony lub zagrożony zakłóceniem w sytuacji, o której mowa w niniejszym artykule, jeżeli wysoki poziom cen w handlu międzynarodowym:

- utrudnia przywóz przetworów mlecznych do Wspólnoty, lub
- powoduje wywożenie przetworów mlecznych ze Wspólnoty,

tak że we Wspólnocie nie jest już zapewniona ochrona podaży lub istnieje zagrożenie, że nie będzie ona mogła być nadal zapewniana.

5. Jeżeli spełnione są warunki wymienione w ust. 1-4, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu opłat i/lub pobieraniu opłat wywozowych, zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Komisja przyjmuje, zgodnie z tą samą procedurą, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 21

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o tych środkach, a środki są stosowane natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych następujących od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 876/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. L 155 z 3.7.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1344/86 (Dz.U. L 119 z 8.5.1986, str. 36).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2115/71 z dnia 28 września 1971 r. (Dz.U. L 222 z 2.10.1971, str. 5).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2180/71 z dnia 12 października 1971 r. (Dz.U. L 231 z 14.10.1971, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1603/74 z dnia 25 czerwca 1974 r. (Dz.U. L 172 z 27.6.1974, str. 9).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2915/79 z dnia 18 grudnia 1979 r. (Dz.U. L 329 z 24.12.1979, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3798/91 (Dz.U. L 357 z 28.12.1991, str. 3).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VIII

WOŁOWINA I CIEŁĘCINA

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. L 148 z 28.6.1968, str. 24), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. L 197 z 30.7.1994, str. 27).

1. Skreśla się art. 3.
2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 wymaga przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b) i wywóz ze Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) może wymagać przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie ma miejsca lub ma miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega dodatkowemu cłu przywozowemu, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe cła przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa opłata przywozowa są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, ustala się na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczególnymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

W odniesieniu do kontyngentu przywozowego 50 000 ton mięsa mrożonego objętego kodami CN 0202 20 30, 0202 30 i 0206 29 91 i przeznaczonego do przetworzenia, Komisja przedkłada sprawozdanie w sprawie jego bilansu przed początkiem grudnia każdego roku. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji większością kwalifikowaną, może postanowić, że całość lub część kontyngentu pokrywa równoważne ilości mięsa jakościowego, stosując kurs wymiany w wysokości 4,375.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości określanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda uwzględniająca tradycyjny model wymiany handlowej (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania, gdzie sytuacja tego wymaga, kładzie odpowiedni nacisk na wymogi podaży wspólnotowego rynku Wspólnoty i potrzeby ochrony równowagi tego rynku, jednocześnie dając możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z zawartych umów, będących częścią negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, tam gdzie jest to właściwe, określają:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu i, tam gdzie jest to właściwe, sposoby utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznanie dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które można wywieźć z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracji;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub ze szczególnych wymagań niektórych rynków. Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Refundacje są ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) dodatkowo i w odniesieniu do ograniczonych ilości, w drodze zaproszenia do składania ofert, dla produktów, dla których wydaje się to właściwe.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznaje się refundacje wywozowe i kwoty tych refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Jednakże kwota refundacji może być, w miarę potrzeby, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku Wspólnoty,
 - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego kształtowania się cen i handlu na tym rynku;
- c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

Pod uwagę bierze się również w szczególności potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolnych z przeznaczeniem do wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych w celu dokonania ich przetworzenia uszlachetniającego.

Dodatkowo przy obliczaniu kwoty refundacji dla produktów wymienionych w działach a), c) i d) Załącznika oraz w dziale b) w podpozycjach 0202 20 30, 0202 20 50, 0202 20 90, 0202 30 i 0206 29 91, uwzględnia się współczynniki stawek ryczałtowych dla każdego z produktów.

5. Podczas ustalania we Wspólnocie cen wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty,
- ceny dominujące w wywozie.

Podczas ustalania cen w handlu międzynarodowym wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na rynkach państw trzecich,
- najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,

- ceny producenta odnotowane w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to stosowne, dopłat przyznawanych przez te państwa,
- ceny ofertowe franco granice Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się wyłącznie na wniosek i po okazaniu właściwego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekroczyć kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 63 i 47 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

9. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, dla których ma zastosowanie ust. 10,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. W razie braku odstępstwa dopuszczonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, żadne refundacje wywozowe nie są przyznawane dla produktów przywożonych z państw trzecich i powtórnie wywożonych do państw trzecich.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zostaje zapewniona na podstawie pozwoleń na wywóz wydawanych na przewidziany w nich okres referencyjny dotyczący przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości dostępnych do wywozu, które nie zostały rozdzielone lub wykorzystane, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia, w którym nastąpiło powiadomienie, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w okresie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 15

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest zawarta we Wspólnej Taryfie Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli, wskutek przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W razie zaistnienia sytuacji, o której mowa w ust. 1, Komisja, na wniosek Państw Członkowskich lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków. Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

3. W art. 22a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, działając na wniosek, zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 98/69 z dnia 16 stycznia 1969 r. (Dz.U. L 14 z 21.1.1969, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 429/77 (Dz.U. L 61 z 5.3.1977, str. 18).*

Artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Rozdysponowywanie produktów będących w posiadaniu agencji interwencyjnej może być podejmowane jedynie:

- a) w przypadku gdy produkty są przewidziane do określonego wykorzystania; lub
- b) w przypadku gdy produkty są przewidziane do wywozu; lub
- c) w przypadku rozdysponowania bez określonego miejsca przeznaczenia, jeżeli w jego wyniku nie powstaje żadne ryzyko zakłócenia rynku, w szczególności w odniesieniu do przeciętnego poziomu we Wspólnocie i w Państwach Członkowskich cen rynkowych za dorosłe sztuki bydła rejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1892/87; lub
- d) w przypadku gdy ich usunięcie ze składu jest konieczne za względów technicznych.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 lit. a) i b) mogą być ustanawiane specjalne warunki dla zapewnienia, by produkty nie były wykorzystywane do celów innych niż te, do których je przeznaczone i by uwzględnić szczególne wymagania takiej sprzedaży.

Dla zapewnienia wykonania podjętych zobowiązań warunki takie mogą obejmować złożenie zabezpieczenia, które ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli wspomniane zobowiązania nie są wykonywane, lub są wykonywane tylko częściowo.”

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 885/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. L 156 z 4.7.1968, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 427/77 (Dz.U. L 61 z 5.3.1977, str. 16).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1157/92 z dnia 28 kwietnia 1992 r. (Dz.U. L 122 z 7.5.1992, str. 4).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK IX

MIĘSO BARANIE I KOZIE

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. (Dz.U. L 289 z 7 .10 .1989, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1886/94 (Dz.U. L 197 z 30.7.1994, str. 30).

Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty, lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, bez względu na to, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie zostaje utracone całkowicie lub częściowo, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie jest realizowany lub jeśli jest realizowany tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty wynikającym z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 jest przedmiotem dodatkowych należności przywozowych, jeśli zostają spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na rynku przywozowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę administrowania oraz, gdzie sytuacja tego wymaga, uwzględniają:

- a) gwarancje obejmujące charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu oraz, jeżeli jest to właściwe, utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznawania dokumentu wykorzystywanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie do produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie z powodu ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego lub biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie miesiąca od powiadomienia skierować do Rady sprawę środków, o których zdecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 14

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15

1. Jeżeli z powodu wzrostu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2641/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. L 275 z 18 . 10 .1980, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. L 391 z 31 .12 .1992, str. 51).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2642/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. L 275 z 18 .10 .1980, str. 4), ostatnio zmienione y rozporządzeniem (EWG) nr 3939/87 (Dz.U. L 373 z 31 . 12 .1987, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3643/85 z dnia 19 grudnia 1985 r. (Dz.U. L 348 z 24 .12 .1985, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. L 391 z 31 .12 .1992, str. 51).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK X

WIEPRZOWINA

I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89 (Dz.U. L 129 z 11.5.1989, str. 12).

1. W art. 4 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Cenę podstawową ustala się uwzględniając w szczególności potrzebę ustalenia tej ceny na poziomie mającym wpływ na ustabilizowanie cen rynkowych, jednakże nieprowadzącym do powstawania we Wspólnocie nadwyżek strukturalnych.”

2. W art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Ceny skupu za produkty jakości standardowej, inne niż tusze wieprzowe, wyliczane są z cen skupu tusz wieprzowych na podstawie stosunku między wartością handlową tych produktów a wartością handlową tusz wieprzowych.”

3. W art. 5 ust. 4 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) ustalania współczynnika wyrażającego stosunek, określony w ust. 2.”

4. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 11 i 13.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie podlega całkowitej lub częściowej utracie, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie zostanie zrealizowany lub jeśli będzie zrealizowany tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 9

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty, lub gdy skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym mają miejsce lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

3. Ceny importowe, które należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się na podstawie cen importowych cif dostawy towaru, którego to dotyczy.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe w ramach warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 11

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia w należyтым stopniu, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, sięgając jednocześnie do metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz, tam gdzie jest to właściwe, regulują sprawy:

- a) gwarancji dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymania się takiej sytuacji, wskutek czego mają miejsce zakłócenia na tym rynku lub istnieje zagrożenie wystąpienia takich zakłóceń, mogą zostać podjęte środki przewidziane w ust. 4.

2. Znaczny wzrost cen w rozumieniu ust. 1 ma miejsce wówczas, gdy wskutek ogólnego wzrostu cen we wszystkich regionach Wspólnoty przeciętna cena tusz wieprzowych na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty wymienionych w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2123/89 kształtuje się na poziomie wyższym niż średnia z tych cen ustalona w okresie poprzednich trzech lat, od 1 lipca do 30 czerwca, dostosowana w razie konieczności na podstawie cyklicznych trendów przedmiotowych cen, z dodaniem różnicy między tą średnią i średnią cen podstawowych obowiązujących w rozważanym okresie, przy uwzględnieniu wszelkich zmian ceny podstawowej w drodze porównania z cenami wynikającymi ze średniej dla wymienionego okresu.

3. W rozumieniu ust. 1 znaczny wzrost cen może się utrzymywać, jeżeli nierównowaga między podażą i popytem na wieprzowinę może się nadal utrzymywać wobec:

- a) trendu cyklicznego w odniesieniu do liczby pokrytych macior i do cen za prosięta;
- b) wyników badań i szacunków przeprowadzonych stosownie do dyrektywy 93/23/EWG z dnia 1 czerwca 1993 r. w sprawie prowadzenia badań statystycznych dotyczących produkcji świń;
- c) przewidywalnych trendów cen rynkowych na tusze wieprzowe.

4. W przypadku gdy spełnione są warunki wymienione w ustępach poprzedzających, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu ceł przywózowych zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Jeżeli jest to konieczne, Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdysponowania ilości, jakie mogą być wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej kłopotliwa pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) pozwala uniknąć wszelkiej dyskryminacji między podmiotami.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których są przyznawane refundacje wywozowe i kwota takiej refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednakże pozostawać na tym samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości produktów z wieprzowiny występujących na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów z wieprzowiny na rynku światowym;
- b) potrzebę unikania zakłóceń mogących powodować przedłużającą się nierównowagę między podażą i popytem na rynku Wspólnoty;

- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu refundacji brana jest również pod uwagę potrzeba ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych do wytwarzania towarów przetworzonych do wywozu do państw trzecich i wykorzystywaniem produktów państw trzecich przywożonych w ramach ustaleń dotyczących przetwarzania.

Przy obliczaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 uwzględnia się różnice między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym w odniesieniu do ilości zbóż pastewnych potrzebnych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny, jak również współczynników określonych w art. 5 ust. 2, w przypadku produktów innych niż tusze wieprzowe.

5. Ceny wspólnotowe określone w ust. 1 są ustalane na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na różnych stadiach obrotu rynkowego we Wspólnocie;
 - b) cen uzyskiwanych w odniesieniu do wywozu.
- Ceny rynku światowego określone w ust. 1 ustalane są na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;
- c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawane przez te państwa;
- d) cen ofertowych franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej jest ona równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego państwa przeznaczenia, jeżeli różni się ono od państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekroczyć refundacji stosowanej dla państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 6 i 7 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 24.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, poza sytuacjami, do których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, oraz
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego z produktów jest równa opłatom celnym pobieranym przy przywozie, jeżeli opłaty te były równe lub niższe od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłaty celne pobrane przy przywozie były wyższe niż ta refundacja.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych dla przewidzianych w nim okresów referencyjnych i mających zastosowanie do przedmiotowych W odniesieniu do zgodności z zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, Rada może, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniami wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmie decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie odniosła się do odwołania w ciągu trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków.; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2764/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4160/87 (Dz.U. L 392 z 31 .12 .1987, str. 46).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2765/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2766/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 25), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3906/87 (Dz.U. L 370 z 30 .12 .1987, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2768/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2769/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 43).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XI

MIĘSO DROBIOWE

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 77), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. L 52 z 24.6.1993, str. 1).

1. Artykuły 3-11 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia te są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywozową są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, które należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowej należności przywozowej są określone na podstawie cen importowych przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe cła przywozowe na warunkach określonych w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe dla produktów wymienionych w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 17.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych w chwili składania wniosku (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnieniu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, umożliwiając jednocześnie stosowanie metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz i terminu ich ważności.

Artykuł 7

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku wspólnotowym i jeżeli istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji i wskutek tego powstawania zakłóceń lub zagrożenia zakłóceniami na tym rynku mogą być przyjmowane właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen na produkty na rynku światowym w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, bez korzystania jednak z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których przyznawana jest refundacja wywozowa i kwotę refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Jednak kwota refundacji może pozostawać na takim samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące, a Komisja może ją dostosowywać w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości produktów z mięsa drobiowego dostępnych na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów z mięsa drobiowego na rynku światowym;
- b) istotne znaczenie, jakie ma unikanie zakłóceń mogących spowodować przedłużającą się nierównowagę między popytem i podażą na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) limity wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty na wywóz do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Dodatkowo do celów obliczania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 uwzględnia się różnicę między cenami na rynkach wspólnotowym i światowym za ilość zbóż paszowych koniecznych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma drobiu bitego, dopuszczając, w przypadku produktów innych niż drób bity, różnice w wadze różnych produktów i/lub ich przeciętnej wartości handlowej.

5. Cenę wspólnotową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych we Wspólnocie w różnych stadiach obrotu rynkowego;

- b) cen uzyskiwanych przy wywozie.

Cenę światową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych w przywozie z państwa trzeciego;
- c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa;
- d) ceny ofertowej franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jednodniowych kurcząt, dla których pozwolenie może być wydawane po dokonaniu ich wywozu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota refundacji nie może przekroczyć kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem sytuacji, w których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie pobranej przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od zastosowanej refundacji; refundacja jest równa zastosowanej refundacji, jeżeli opłata pobrana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

11. Przestrzeganie ograniczeń ilościowych wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniane na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym także rozwiązania dla redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie do produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja podejmuje, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia następującego po otrzymaniu wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia powiadomienia o nich, skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może decyzję Komisji potwierdzić, zmienić albo uchylić. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo tariff celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenia lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2778/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 84), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. L 378 z 23 .12 .1992, str. 23).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2779/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 11 .1975, str. 90).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2780/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 94).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XII

JAJA, OWALBUMINA I LAKTALBUMINA

A. JAJA

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 49), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. L 152 z 24.6.1993, str. 1).

1. Artykuły 3-11 otrzymują brzmienie

„Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 mogą podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków zaistnienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty powstającym w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeśli są spełniane warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe należności przywozowe są ceny przedstawione przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywozową są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1, lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowej należności przywozowej są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria konieczne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«);
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«);

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość sięgania do metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności rozdzielone w ciągu roku, oraz, tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasady uznawania dokumentu używanego dla potwierdzenia gwarancji, określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 7

Jeżeli następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i jeżeli sytuacja ta może się nadal utrzymywać powodując zakłócenia, lub zagrażając zakłóceniami na tym rynku, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania tego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen tych produktów na światowym rynku i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których mogą być przyznawane refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednak pozostawać taka sama przez więcej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości dostępnych produktów sektora jaj na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów sektora jaj na rynku światowym,
- b) potrzebę unikania zakłóceń mogących prowadzić do utrzymującej się nierównowagi popytu i podaży na rynku wspólnotowym,
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu,
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Ponadto przy obliczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 różnicę między cenami we Wspólnocie i na rynku światowym, ilość zbóż paszowych potrzebnych we Wspólnocie do wyprodukowania jednego kilograma jaj w skorupkach, a w przypadku produktów innych niż jaja w skorupkach, ilość jaj w skorupkach zużywaną do wytworzenia takich produktów, i/lub średni stosunek między wartością handlową składników jaj.

5. Przy ustalaniu cen we Wspólnocie, określonych w ust. 1, uwzględnia się:

- a) ceny uzyskiwane na różnych stadiach obrotu we Wspólnocie;
- b) ceny uzyskiwane w wywozie.

Ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustala się biorąc pod uwagę w szczególności:

- a) ceny uzyskiwane na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z innych państw trzecich;
- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, z uwzględnieniem, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa;
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetworzenia są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jaj wylęgowych, dla których pozwolenie może zostać przyznane po ich wywiezieniu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się on od kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej dla kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ustępy 6 i 7 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem tych, do których stosuje się ust. 11, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, bez uszczerbku dla przepisów. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie wyrównawczej pobranej przy przywozie, jeżeli opłata ta jest równa lub niższa od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłata wyrównawcza pobierana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

12. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne, mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

13. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zmiany w załączniku I przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8 do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie do:

- produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), oraz
- w przypadkach szczególnych, produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania towarów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1, powstaje nagle i rynek Wspólnoty doznaje zakłóceń, lub prawdopodobne jest, że dozna takich zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nomenklatura taryfy wynikająca z zastosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2773/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 64), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4155/87 (Dz.U. L 392 z 31 .12 .1987, str. 29).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2774/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 68).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2775/75 z dnia 1 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 72).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

B. OWALBUMINA I LAKTABUMINA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. L 282 z 1 .11 .1975, str. 104), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4001/87 (Dz.U. L 377 z 31 .12 .1987, str. 44).

1. Zdanie wprowadzające w art. 1 otrzymuje brzmienie:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej mają zastosowanie w odniesieniu do następujących produktów”:

2. Artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 4.

Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.”

3. Artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą powstać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.”

4. Artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«)

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, rozłożone odpowiednio na cały rok, jeżeli jego utworzenie jest konieczne, oraz, tam gdzie jest to właściwe, zasady określające:

- a) gwarancje dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) uznawanie dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.”

5. Artykuł 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymania się tej sytuacji a w skutek tego rynek ten doznaje zakłóceń lub jest zagrożony zakłóceniami mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 Traktatu, przyjmuje, w razie konieczności, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.”

6. Artykuł 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w specjalnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie do produktów wymienionych w art. 1, które są przeznaczone do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że wewnętrzne przepisy regulujące zasady uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskiego są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działań w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.”

7. Artykuł 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania mają zastosowanie do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączone do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.”

ZAŁĄCZNIK XIII

OWOCE I WARZYWA

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 r. (Dz.U. L 118 z 20.5.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3669/93 (Dz.U. L 338 z 31.12.1993, str. 26)*

Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 22

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 25 i 26.

Pozwolenia na przywóz i pozwolenia na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w okresie tym przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Artykuł 23

1. O ile niniejsze rozporządzenia nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Jeżeli zastosowanie stawek celnych we Wspólnej Taryfie Celnej miałyby zależeć od ceny importowej partii przesyłki w przywozie, rzetelność tej ceny sprawdza się przy zastosowaniu zryczałtowanej wartości przywozowej obliczanej przez Komisję z uwzględnieniem pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen przedmiotowych produktów na reprezentatywnych rynkach przywozowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to właściwe, na innych rynkach.

3. Jeżeli zadeklarowana cena importowa przedmiotowej przesyłki jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywozowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 5, która nie może przekraczać zryczałtowanej wartości przywozowej o więcej niż 10 %, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywozowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywozowej.

4. Jeżeli cena importowa przedmiotowej przesyłki nie zostaje zadeklarowana w chwili dokonywania odprawy celnej, sposób zastosowania stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywozowej lub zastosowania odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego, zgodnie z warunkami jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 5.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33.

Artykuł 24

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych ceł przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu sprawdzane w oparciu o ceny reprezentatywne na przedmiotowe produkty na rynku światowym lub na rynku przywozu do Wspólnoty danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 25

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 2 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu obrotów handlowych (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, potrzeby podaży rynku wspólnotowego i potrzebę chronienia równowagi tego rynku i może sięgać do metod stosowanych w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla opłat wynikających z porozumień zawartych podczas negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady, określone w ust. 1, przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone przez cały rok, oraz określają zastosowaną metodę ich przydzielania, a także w zależności od potrzeb:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 26

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu znaczących dla gospodarki ilości produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 na podstawie cen tych produktów stosowanych w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją jest metodą, która:
- najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów i uwzględniając efektywność i strukturę wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
 - jest najmniej skomplikowana dla podmiotów pod względem administracyjnym, uwzględniając jednocześnie wymogi administracyjne;
 - zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Jeżeli jest to konieczne z uwagi na sytuację w handlu międzynarodowym lub szczególne wymagania niektórych rynków, refundacja dla danego produktu może zostać zróżnicowana odpowiednio do kraju przeznaczenia produktu.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i podaży owoców i warzyw na rynku Wspólnoty,
 - cen owoców i warzyw w handlu międzynarodowym;
- koszty wprowadzenia do obrotu i minimalne koszty transportu ze wspólnotowych rynków do portów i innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również koszty powstające podczas wprowadzenia towaru na rynek w kraju przeznaczenia;
- gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

5. Przy ustalaniu cen stosowanych na rynku wspólnotowym, określonych w ust. 1, uwzględnia się ceny najkorzystniejsze z punktu widzenia prowadzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen rynku światowego, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- ceny odnotowane na rynkach państw trzecich;
- najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;
- ceny producenta odnotowane w państwach trzecich dokonujących wywozu;
- ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje są przyznawane wyłącznie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są wspólnotowego pochodzenia,
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego kraju przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych dla okresów referencyjnych w nim przewidzianych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów regulujących redystrybucję przewidzianych do wywozu ilości nierozdysponowanych lub niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

Artykuł 27

1. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 28

1. Jeżeli w wyniku przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 rynek Wspólnoty zostaje dotknięty, lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi mogą być przyjmowane właściwe środki.

W zależności od przypadku, takie środki mogą być stosowane jedynie do chwili ustabilizowania się rynku lub ustąpienia groźby destabilizacji lub znacznego zmniejszenia się ilości produktów wycofywanych z rynku lub skupowanych.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swoje własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po jego otrzymaniu.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu."

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2518/69 z dnia 9 grudnia 1969 r. (Dz.U. L 318 z 18 .12 .1969, str. 17), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2455/72 (Dz.U. L 266 z 14 .11 .1972, str. 7)

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2707/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. L 291 z 28 .12 .1972, str. 3)

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1200/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. L 115 z 3.5.1988, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3821/90 (Dz.U. L 366 z 29 .12 .1990, str. 45)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XIV

OWOCE I WARZYWA PRZETWORZONE

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 426/86 z dnia 24 lutego 1986 r. (Dz.U. L 49 z 27.2.1986, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1490/94 (Dz.U. L 161 z 29.6.1994, str. 13)

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II

Handel z państwami trzecimi*Artykuł 9*

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 podlega wymogowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12, 13, 14 i 14a.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 10a

1. Dla produktów wymienionych w części B załącznika I na lata gospodarcze 1995, 1996, 1997, 1998 i 1999 są ustalane minimalne ceny importowe. Minimalna cena importowa jest ustalana przy uwzględnieniu w szczególności:

- cen importowych na bazie franco granica Wspólnoty,
- cen uzyskiwanych na rynku światowym,
- sytuacji na wewnętrznym rynku Wspólnoty,
- trendów w handlu z państwami trzecimi.

W przypadku gdy nie jest przestrzegany obowiązek stosowania cen światowych, to w uzupełnieniu do cła nakładana jest opłata wyrównawcza, mająca za podstawę ceny państwa trzeciego będącego głównym dostawcą.

2. Minimalną cenę importową suszonych winogron ustala się przed rozpoczęciem roku gospodarczego.

Minimalna cena importowa jest ustalana dla rodzynków i innych suszonych winogron. Dla każdej z tych dwóch grup produktów minimalna cena importowa może być ustalana w odniesieniu do produktów w opakowaniu bezpośrednim o wadze netto, którą należy określić i dla produktów w opakowaniach pośrednich o wadze netto przekraczającej wagę określoną w taki sposób.

3. Minimalna cena importowa przetworzonych czereśni jest ustalana przed rozpoczęciem roku gospodarczego. Cena może być ustalana za produkty w opakowaniu bezpośrednim o określonej wadze netto.

4. Minimalna cena importowa, jakiej należy przestrzegać w odniesieniu do suszonych winogron jest równa cenie stosowanej w dniu przywozu. Jeżeli jest nakładana opłata wyrównawcza, to jest ona równa opłacie stosowanej tego samego dnia.

5. Cena minimalna jakiej należy przestrzegać przy przywozie wiśni przetworzonych jest równa cenie stosowanej w dniu dopuszczenia do swobodnego obrotu.

6. Opłaty wyrównawcze dla suszonych winogron są ustalane przez odniesienie do skali cen w przywozie. Różnica między minimalną ceną importową i każdym stopniem skali wynosi:

— 1 % ceny minimalnej dla pierwszego stopnia,

— odpowiednio 3, 6 i 9 % ceny minimalnej dla drugiego, trzeciego i czwartego stopnia.

Piąty stopień skali obejmuje wszystkie przypadki, w których cena importowa jest niższa od stosowanej w przypadku stopnia czwartego.

Maksymalna opłata wyrównawcza ustalana dla suszonych winogron nie przekracza różnicy między ceną minimalną i kwotą ustaloną na podstawie najkorzystniejszych cen stosowanych na rynku światowym dla znaczących ilości przez najbardziej reprezentatywne państwa trzecie.

7. W przypadku gdy cena importowa wiśni przetworzonych jest niższa od ceny minimalnej tych produktów, pobiera się opłatę wyrównawczą równą różnicy między tymi dwiema cenami.

8. Minimalna cena importowa, kwota opłaty wyrównawczej i inne przepisy wykonawcze dotyczące niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 11c

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, jakie mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowego cła przywozowego, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność celna są równe cenom, które Wspólnota przekazała Światowej Organizacji Handlu zgodnie ze swoją ofertą przedłożoną podczas wielostronnych negocjacji Rundy Urugwajskiej.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowego cła przywozowego są określone na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda »przywozów tradycyjnych lub nowych«).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, odpowiednio rozłożone na cały rok, ustalają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji dotyczących rodzaju, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzenia gwarancji, określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym dla umożliwienia wywozu:

- a) znaczących gospodarczo ilości produktów niezawierających dodatku cukru, określonych w art. 1 ust. 1;
- b) cukru białego i cukru surowego objętych kodem CN 1701;
 - glukozy i syropu glukozowego objętego kodami CN 1702 30 51, 1702 30 59, 1702 30 91, 1702 30 99 i 1702 40 90,
 - izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 oraz 1702 90 30 izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 i 1702 90 30,
 - syropu buraczanego i trzcinowego objętych kodem CN 1702 90 90,

stosowanych w produktach wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b),

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjmowana metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, pozwalając na możliwie najbardziej skuteczne wykorzystywanie dostępnych zasobów oraz uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, uwzględniając jednak wymogi administracyjne;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji w handlu międzynarodowym lub szczególnych wymagań niektórych rynków, refundacje mogą być różnicowane odpowiednio do miejsca przeznaczenia.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje są przyznawane jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana dla wywozu jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, tej jaka ma zastosowanie tego samego dnia:

- a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewniana jest na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przewidzianych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. a).

2. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności przetworów owocowych i warzywnych na rynku wspólnotowym,
 - cen dominujących w handlu międzynarodowym;
- b) minimalne koszty sprzedaży i transportu z rynków wspólnotowych do portów lub innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również kosztów wysyłki do miejsc przeznaczenia;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

3. Przy ustalaniu cen na rynku Wspólnoty na produkty określone w art. 13 ust. 1 lit. a) uwzględnia się dominujące ceny, które są najbardziej korzystne z punktu widzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym uwzględnia się następujące elementy:

- a) ceny panujące na rynkach państw trzecich;

- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;
 - c) ceny producenta zanotowane w państwach trzecich wywozu;
 - d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.
4. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
 - produkty są wspólnotowego pochodzenia,
 - w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego jest ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.
5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14a

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w doniesieniu do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b).
2. Kwota refundacji jest równa:
- dla cukru surowego, cukru białego oraz syropu buraczanego i trzcinowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
 - dla izoglukozy, kwocie refundacji wywozowej dla tego produktu w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
 - dla glukozy i syropu glukozowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi.
3. W celu skorzystania z refundacji, przy dokonywaniu wywozu produktem przetworzonym musi towarzyszyć oświadczenie wnioskodawcy potwierdzające ilość cukru surowego, cukru białego, syropu buraczanego i trzcinowego, glukozy oraz izoglukozy i syropu glukozowego zużyty w procesie wytwarzania.
- Rzetelność oświadczenia, określonego w akapicie pierwszym, podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich.
4. Jeżeli wysokość refundacji nie jest wystarczająca, by umożliwić wywóz produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), to w odniesieniu do tych produktów, zamiast przepisów art. 13 ust. 1 lit. a), mają zastosowanie przepisy art. 13 ust. 1 lit. b).
5. Refundacje przyznaje się dla wywozu produktów:
- a) wspólnotowego pochodzenia;
 - b) które zostały przywiezione z państw trzecich i w stosunku do których zostały zapłacone należności celne przywozowe, określone w art. 10, pod warunkiem udowodnienia przez eksportera; że:
 - produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
 - przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.
- W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa należnościom celnym przywozowym pobranym przy przywozie, jeżeli są one niższe niż stosowana refundacja; jeżeli opłaty celne przywozowe pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja, zastosowanie ma refundacja.
6. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:
- produkty spełniają każdy z dwóch warunków wymienionych w ustępie poprzednim,
 - produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz że

- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków zbóż, cukru oraz owoców i warzyw, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w określonych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do:

- produktów, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b),
- owoców i warzyw,

przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1.

2. Jednakże na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1, powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub istnieje prawdopodobieństwo, że stosowanie przepisów regulujących zasady uszlachetniania czynnego spowoduje takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w ciągu tygodnia od dnia otrzymania powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zdecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy na podstawie art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przy wywozie cukru białego pobierana jest opłata wywozowa przekraczająca 5 ECU za 100 kilogramów, to w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, zawierających minimum 35 % dodatku cukru, można podjąć decyzję o nałożeniu opłaty, przy zachowaniu procedury określonej w art. 22.

2. Wysokość opłaty wywozowej ustala się uwzględniając:

- charakter produktu przetworzonego z owoców lub warzyw zawierającego dodatek cukru,
- zawartość dodatku cukru w przedmiotowym produkcie,
- ceny cukru białego we Wspólnocie i na rynku światowym,
- opłatę wywozową stosowaną w odniesieniu do cukru białego,
- skutki gospodarcze zastosowania wspomnianych opłat.

3. Przyjmuje się, że zawartość dodatku cukru określa liczba umieszczona naprzeciw przedmiotowego produktu w kolumnie 1 załącznika III do niniejszego rozporządzenia.

Jednakże na wniosek eksportera, jeżeli zawartość dodatku cukru na 100 kilogramów wagi netto produktu, ustalona zgodnie z ust. 4, jest o dwa lub więcej kilogramów niższa od zawartości podanej przez liczbę właściwą dla przedmiotowego produktu występującą w kolumnie 1 załącznika III, zastosowanie ma zawartość ustalona zgodnie z ust. 4.

4. Uważa się, że zawartość dodatku cukru w produktach wymienionych w załączniku III odpowiada odczytowi uzyskanemu przy zastosowaniu refraktometru, przemnożonemu przez 0,93 w przypadku produktów oznaczonych kodami CN 2008, z wyłączeniem kodów CN 2008 11 10, 2008 91 00, 2008 99 85 i 2008 99 91, i przez 0,95 w przypadku innych produktów wymienionych w załączniku III, i pomniejszonym o liczbę właściwą dla danego produktu podaną w kolumnie 2 załącznika III.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 17

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 18

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty poważnymi zakłóceniami lub zagrożony wystąpieniem poważnych zakłóceń mogących zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby jego wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się załączniki II i IV.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 518/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. L 73 z 21.3.1977, str. 22).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 519/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. L 73 z 21.3.1977, str. 24).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 520/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. L 73 z 21.3.1977, str. 26).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 521/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. L 73 z 21.3.1977, str. 28).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1796/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. L 183, 4.7.1981), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1122/92 (Dz.U. L 117 z 1.5.1992, str. 98).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2089/85 z dnia 23 lipca 1985 r. (Dz.U. L 197 z 27.7.1985, str. 10).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3225/88 z dnia 17 października 1988 r. (Dz.U. L 288 z 21.10.1988, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1201/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. L 115 z 3.5.1988, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2781/90 (Dz.U. L 265 z 28.9.1990, str. 3).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XV

BANANY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. (Dz.U. L 47 z 25.2.1993, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3518/93 (Dz.U. L 320 z 22.12.1993, str. 15)

1. Artykuł 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

3. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkowe cło przywozowe ustala się w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 2 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

4. Ceny importowe jakie należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozu dla tego produktu.

5. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, w stosunku do których stosowane są dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.”

2. Dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Artykuł 15a-20 włącznie mają zastosowanie wyłącznie do świeżych produktów objętych kodami CN ex 0803, z wyłączeniem sadzonek drzew bananowych.

Do celów niniejszego tytułu:

- a) »tradycyjny przywóz z krajów AKP« oznacza ilości bananów określone w Załączniku wywożone przez każdy kraj AKP, który tradycyjnie dostarcza banany do Wspólnoty; takie banany określa się jako »tradycyjne banany z AKP«.
- b) »nietradycyjny przywóz z krajów AKP« oznacza ilości bananów przekraczające ilość określoną w 1; banany takie określa się jako »banany nietradycyjne«,
- c) »przywóz z państw trzecich spoza AKP« oznacza ilości wywożone przez inne państwa trzecie; banany takie określa się jako »banany z państw trzecich«,

- d) »banany ze Wspólnoty« oznaczają banany produkowane we Wspólnocie,
- e) »rynek« i »wprowadzanie do obrotu« oznacza wprowadzenie na rynek, nieobejmujące udostępniania produktu konsumentowi końcowemu,

3. W art. 17 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Z wyjątkiem przypadków odstępstw przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 27, pozwolenia takie są wystawiane pod warunkiem złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenia ulega przepadkowi w całości lub częściowo, jeżeli w okresie tym przywóz nie został dokonany, lub został dokonany tylko częściowo.”

4. Artykuł 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Co roku dla przywozu bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP otwiera się kontyngent taryfowy w wysokości 2 200 000 ton (netto).

W ramach kontyngentu taryfowego, przywóz bananów z państw trzecich podlega opłacie 75 ECU za tonę, a przywóz nietradycyjnych bananów z krajów AKP podlega zerowej stawce celnej.

Kontyngent taryfowy na rok 1994 wynosi 2 100 000 ton (wagi netto).

Jeżeli popyt Wspólnoty określony na podstawie bilansu podaży, określonego w art. 16, wzrasta, to w konsekwencji zwiększana jest wysokość kontyngentu taryfowego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Wszelkich takich zmian dokonuje się przed 30 listopada roku poprzedzającego rok gospodarczy, którego to dotyczy.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 15 ust. 1, nietradycyjne banany z krajów AKP przywożone poza kontyngentem taryfowym, określonym w ust. 1 niniejszego artykułu, podlegają stawce opłaty celnej za tonę równej stawce określonej w art. 15 ust. 1, pomniejszonej o 100 ECU.

3. Ilości bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP powtórnie wywiezione ze Wspólnoty nie obciążają kontyngentu, określonego w ust. 1.

4. Kwoty wymieniane w niniejszym artykule są przeliczane na walutę krajową według kursu stosowanego do przedmiotowych produktów w powiązaniu ze Wspólną Taryfą Celną.”

5. W art. 20 dodaje się tiret w brzmieniu:

„— środki gwarantujące źródło pozyskania i pochodzenie bananów przywożonych w ramach kontyngentu taryfowego przewidzianego w art. 18 ust. 1,

— środki konieczne do wypełnienia zobowiązań wynikających z umów zawartych przez Wspólnotę zgodnie z art. 228 Traktatu.”

6. Artykuł 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.”

7. Artykuł 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

ZAŁĄCZNIK XVI

WINO

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. L 84 z 27.3.1987, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1891/94 (Dz.U. L 197 z 30.7.1994, str. 42)

1. Tytuł IV otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 52

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Przywóz do Wspólnoty wszelkich innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 i wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 55 i 56.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie.

Pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83 przyjmowane są:

- a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na przywóz lub na wywóz;
- b) okres ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 53

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W odniesieniu do moszczu objętego kodami 2009 60 i 2204 30, dla którego zastosowanie stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny importowej przywożonego produktu, rzetelność tej ceny jest sprawdzana przy zastosowaniu ryczałtowej wartości przywozowej, obliczanej przez Komisję w zależności od pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen na przedmiotowe produkty na reprezentatywnych rynkach przywozowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to stosowane, na innych rynkach.

W przypadku gdy deklarowana cena importowa danej dostawy jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywozowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 3, która nie może przekraczać wartości zryczałtowanej o więcej niż 10 %, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywozowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywozowej.

Jeżeli cena importowa danej dostawy nie zostaje zadeklarowana podczas odprawy celnej, zastosowanie stawki opłaty celnej Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywozowej lub odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego przy zachowaniu warunków, jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 3.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83. Te szczegółowe zasady obejmują przepisy niezbędne do sprawdzenia cen importowych.

Artykuł 54

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku

tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywzowowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywzowową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe jakie należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywzowowych są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla przedmiotowego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywzowowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 55

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu:

- a) produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c);
- b) cukrów objętych kodem CN 1701, glukozy i syropu glukozowego oznaczonych kodami CN 1702 30 91, 1702 30 99, 1702 40 90 i 1702 90 50, włącznie z postaciami produktów objętych kodami CN 1702 30 51 i 1702 30 59, włączonymi do produktów objętych kodami CN 2009 60 11, 2009 60 71, 2009 60 79 i 2204 30 99;

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami stosowanymi we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Do celów przydzielania kontyngentu na towary, które mogą być wywożone z refundacją ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej kłopotliwa administracyjnie dla podmiotów gospodarczych, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są jednakowe na obszarze całej Wspólnoty. Można je różnicować w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji na rynkach międzynarodowych lub szczególnych wymagań niektórych rynków.

Refundacje określone w ust. 1 lit. a) są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83. Są one ustalone w równych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Przepisy art. 56 dotyczące produktów, o których jest w nim mowa są stosowane na zasadach uzupełniających.

4. Refundacje są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja mająca zastosowanie do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli jest ono różne od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanych opłat celnych nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nim przewidziane i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 56

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji określonych w art. 55 ust. 1.

2. Kwota refundacji dla produktów określonych w art. 55 ust. 1 lit. b):

- w przypadku cukru surowego i cukru białego, jest równa kwocie refundacji dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,
- w przypadku glukozy i syropu glukozowego, jest równa kwocie refundacji dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

W celu umożliwienia przyznania refundacji, produktom przetworzonym musi towarzyszyć przy przywozie oświadczenie wnioskodawcy podające ilości cukru surowego, cukru białego, glukozy i syropu glukozowego zużyte do jego wytworzenia.

Rzetelność tego oświadczenia podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności na rynku Wspólnoty produktów wymienionych w art. 55 ust. 1,
 - cen rynku światowego na te produkty;
- b) możliwie najniższe koszty wprowadzania na rynek i koszty transportu z rynku Wspólnoty do portów i innych punktów wywozu ze Wspólnoty, jak również koszty transportu do miejsca przeznaczenia;
- c) cele wspólnej organizacji rynku wina, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku;

- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
 - e) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
 - f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.
4. Ceny rynkowe Wspólnoty, określone w art. 55 ust. 1, ustala się na podstawie najkorzystniejszych cen wywozowych.
- Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym, określonych w art. 55 ust. 1, uwzględnia się następujące czynniki:
- a) ceny odnotowywane na rynkach państw trzecich;
 - b) najkorzystniejsze ceny w krajach docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;
 - c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa;
 - d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.
5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 55 ust. 3 akapit trzeci, okresy w jakich ustala się wykaz produktów, dla których refundacje są faktycznie przyznawane i kwoty, na jaką powinna być ustalana refundacja są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83.
6. Refundacja jest przyznawana po przedstawieniu dowodów na to, że:
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 7,
 - produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
 - w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 55 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.
- Dodatkowe przepisy mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.
7. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:
- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
 - przy przywozie zostały pobrane należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja do każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie, jeżeli cła te są niższe niż stosowana refundacja, jeżeli cła pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja stosuje się refundację.

Artykuł 57

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wina, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w poszczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie do produktów wymienionych w art. 1.
2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja określona w tym ustępie powstaje w sposób szczególnie nagły i jeżeli rynek Wspólnoty doznaje, lub jest zagrożony wystąpieniem zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetnienia czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które pozostają ważne przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy i które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od daty doręczenia wniosku.
3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła decyzji w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 58

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zakazuje się podejmowania następujących działań:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłaty celnej,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 59

1. Zabrania się przywozu produktów, określonych w art. 1 ust. 2, do których dodano alkohol, z wyjątkiem produktów równoważnych produktom pochodzącym ze Wspólnoty, w stosunku do których taka domieszka jest dozwolona na podstawie art. 25 ust. 1 i 2.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki równoważności produktów, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 60

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

W celu dokonania oceny, czy sytuacja uzasadnia zastosowanie takich środków, należy w szczególności wziąć pod uwagę:

- a) ilości, w stosunku do których zostały złożone wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz lub zostały wydane pozwolenia i liczby podane w prognozowanym bilansie dostaw;
- b) jeżeli jest to właściwe, skalę interwencji.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady w celu stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po otrzymaniu wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 61

1. Pochodzącym z przywozu winom, przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi i opisanym z zastosowaniem odniesień geograficznych, może przysługiwać, w odniesieniu do win gatunkowych produkowanych w określonych regionach i wprowadzanych do sprzedaży we Wspólnocie i pod warunkiem zapewnienia wzajemności, objęcie mechanizmem kontroli i ochrony, określonym w art. 16 rozporządzenia (EWG) nr 823/87.

2. Ustęp 1 jest stosowany w drodze umów z zainteresowanymi państwami trzecimi, negocjowanych i zawieranych zgodnie z procedurą określoną w art. 113 Traktatu.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

2. Po art. 72 dodaje się, co następuje:

„Artykuł 72a

1. Państwa Członkowskie przyjmą wszelkie konieczne środki dla umożliwienia zainteresowanym stroną zapobiegania, na warunkach określonych w art. 23 i 24 Porozumienia o handlowych aspektach praw własności intelektualnej, używaniu we Wspólnocie oznaczeń geograficznych związanych z produktami, określonymi w art. 1 ust. 2 lit. b), dla produktów nie pochodzących z miejsc określonych danym oznaczeniem geograficznym, nawet jeżeli prawdziwe pochodzenie towarów jest wskazywane lub oznaczenie geograficzne jest używane w tłumaczeniu, albo jeżeli towarzyszą im wyrażenia takie jak »w rodzaju«, »typu«, »w stylu« »naśladownictwo« lub tym podobne.

Do celów niniejszego artykułu, »oznaczenie geograficzne« przyjęto w znaczeniu oznaczenia identyfikującego produkt jako pochodzący z terytorium państwa trzeciego będącego członkiem Światowej Organizacji Handlu albo z regionu lub lokalizacji wewnątrz tego terytorium, w przypadkach gdy niektóre cechy jakościowe, związane z reputacją lub inne cechy produktu mogą być w istotnym zakresie uznawane za związane z tym geograficznym miejscem pochodzenia.

2. Ustęp 1 ma zastosowanie bez względu na inne przepisy szczególne zawarte w ustawodawstwie wspólnotowym ustanawiającym zasady znakowania i prezentowania do celów handlowych produktów, określonych w art. 1 ust. 2 lit. b).

3. W razie potrzeby szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

3. Skreśla się załącznik VII.

II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 344/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. L 54 z 5.3.1979, str. 67)

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 345/79 z dnia 5 lutego r. 1979 (Dz.U. L 54 z 5.3.1979, str. 69), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2009/81 (Dz.U. L 195 z 18.7.1981, str. 6)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XVII

TYTUŁ

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70.).

Tytułu IV otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV

Handel z państwami trzecimi*Artykuł 15*

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki celne we Wspólnej Taryfie Celnej stosują się do produktów wymienionych w art. 1.

Artykuł 16

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16a

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty, lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub groźby ich wystąpienia. Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w zakresie zastosowania niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach i są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia takiego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

—

ZAŁĄCZNIK XVIII

CHMIEL

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. (Dz.U. L 175 z 4.8.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3124/92 (Dz.U. L 313 30.10.1992, str.1).

Tytuł V otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ V

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15a

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem. Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy; podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w odniesieniu do obowiązków wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

ZAŁĄCZNIK XIX

ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 r. (Dz.U. L 55 z 2.3.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3336/92 (Dz.U. L 336 z 20.11.1992, str. 1).

Artykuły 8-10 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności gospodarczej na terenie Wspólnoty.

Pozwolenia na przywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

Artykuł 9

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 10a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurami określonymi w art. 14.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3280/75 z dnia 16 grudnia 1975 r. (Dz.U. L 326 z 18.12.1975, str. 4).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK XX

NASIONA

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 r. (Dz.U. L 246 z 5.11.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3375/93 (Dz.U. L 303 z 10.12.1993, str. 9).*

1. Artykuły 5-7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 5

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 6

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 7

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, został dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony doznaniem zakłóceń mogących zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 8a.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1578/72 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. L 186 z 26.7.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1984/86 (Dz.U. L 171 z 28.6.1986, str. 3).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK XXI

PRZEPISY RÓŻNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 827/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. L 151 z 30.6.1968, str. 16), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 794/94 (Dz.U. L 92 z 9.4.1994, str. 15).*

1. Artykuły 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

1. Jeśli niniejsze rozporządzenie nie przewiduje inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

3. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej i pod warunkiem przestrzegania zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych dotyczących produktów wymienionych w Załączniku, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 3

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Artykuł 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

W przypadku powoływania się na niniejszy artykuł, środki przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG i odpowiednimi artykułami innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych.”

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. L 34 z 9.2.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3209/89 (Dz.U. L 312, 27.10. 1989, str. 5).*

- Skreśla się art. 2 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK XXII

REGIONY PERYFERYJNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. (Dz.U. L 356 z 24 .12 .1991, str. 1), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. L 378 z 23 .12 .1992, str. 23).*

W art. 2 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym część zdania o brzmieniu: „Opłaty wyrównawcze ustalone na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2727/75 z dnia 29 października 1975 r w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż” otrzymuje brzmienie:

„Należności celne przywozowe przewidziane we Wspólnej Taryfie Celnej”.

- b) w akapicie drugim wyrażenie „opłata wyrównawcza (zwolnienie)” zastępuje się wyrażeniem „(zwolnienie) z należności celnych przywozowych”.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1600/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. L 173 z 27.6.1992, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.
2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny”.
3. W art. 7 skreśla się wyrażenie „opłata wyrównawcza i/lub”.

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. L 173 z 27.6.1992, str. 13), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.
 2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68”.
-